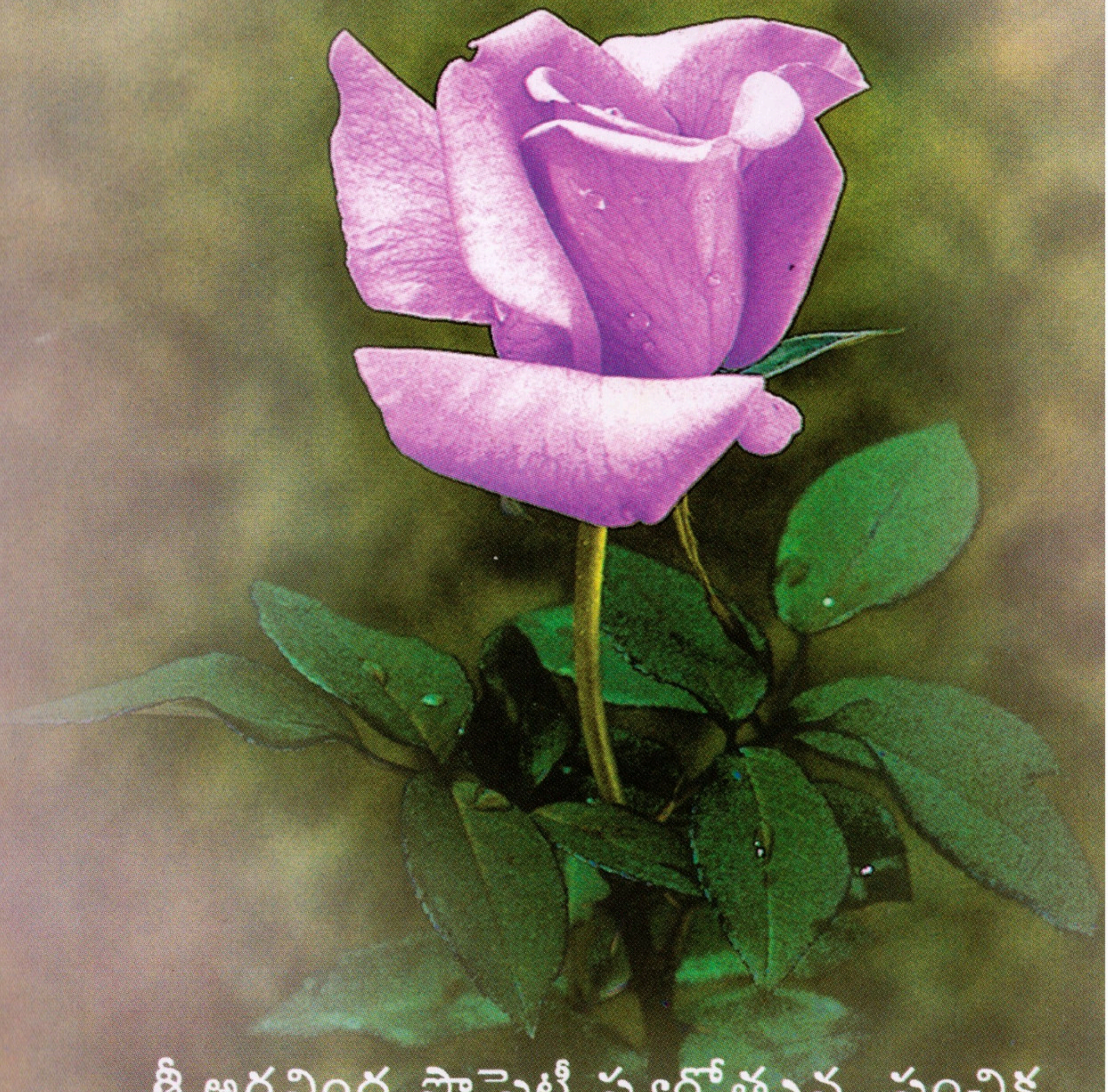
Rs. 15

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

సెప్టెంబర్ 2009

శ్రీఅరవింద సొసైటీ స్వర్ణోత్సవ సంచిక

సెప్టెంబరు 2009 - 2010

19.9.2009 — 19.9.2010

శ్రీఅరవింద సొసైటీ స్వర్ణోత్సవ సంవత్సరం

శ్రీమాత 1960 లో శ్రీఅరవింద సొసైటీని స్థాపించారు. 19.9.1960 న సొసైటీ తాలూకు the Memorandum of Association పై సంతకం పెట్టారు. సొసైటీ 50 వ స్వర్ణోత్సవ సంవత్సరాన్ని వినమ్రతతో కృతజ్ఞతాపురస్సరంగా పాటిస్తున్నాం. శ్రీమాతకు, ఆమె దివ్యకార్య దీక్షకు పునరంకితమవుతున్నాం. అందుకోసమే కదా ఈ దివ్యసమాజం సంస్థాపించబడినది!

కవరు పైన ఉన్న పుష్పం:

దైవం కొరకు ప్రేమలో నమ్రత

(లవండరు పువ్వు రంగులో గులాబీకి ఈ గుర్తింపు నిచ్చారు, శ్రీమాత)

SPONSORED BY

N SETHIA FOUNDATION

LONDON

AN OFFERING TO THE MOTHER

విషయసూచిక

దైవము — వినమ్రత

పూజ — అణకువ — వీటి తీరు 2
నిజమైన నమ్రత 2
దైవానుగ్రహప్రాప్తికి తొలి నిబంధన 6
వినయానికి సరియైన, సరికాని పద్ధతి 8
నిస్వార్థమైన ప్రశంస వినమ్రతకు ఒక లక్షణం 10
కేవలం నమ్రత మాత్రమే సరిపోదు 10

సహజసిద్ధమైన కృతజ్ఞతా భావం

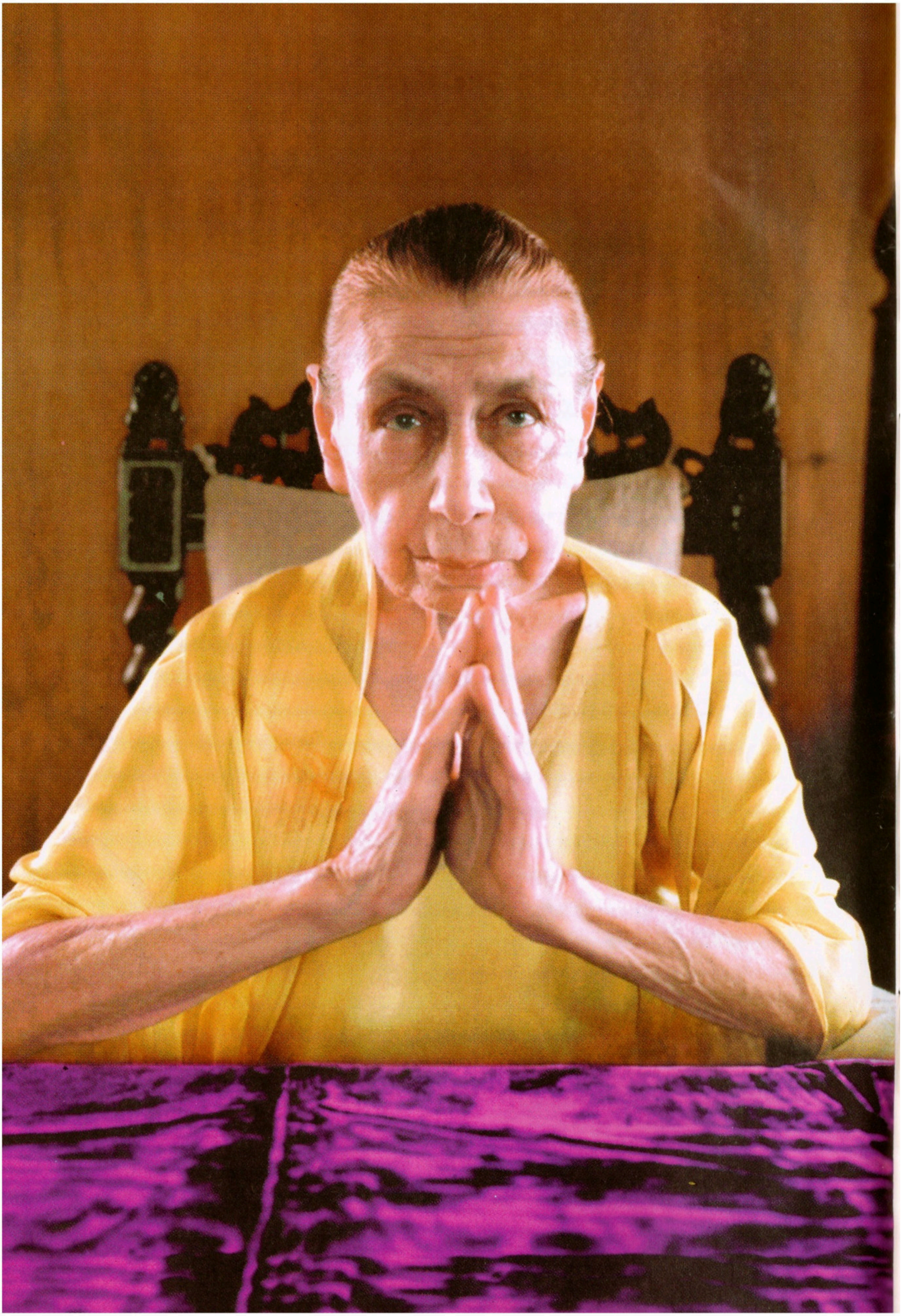
సుగుణాలవారు (కథానిక) 12
మనల్ని అత్యున్నతంగా చేసే రెండు శక్తులు 13
శ్రీమాత జవాబులు 16
గొప్ప విశ్వజనీన కారుణ్యం 17
కృతజ్ఞత వ్యక్తపరచే ఉత్తమోత్తమ మార్గము 22

కర్మ అనివార్యం

పని ఆవశ్యకత 28
సరియైన పద్ధతిలో పని 31

అనుబంధం

శ్రీఅరవింద సొసైటీ లక్ష్యాలు 32
శ్రీఅరవిందులు ఊహించిన ఆధ్యాత్మిక సమాజం 35
సమాచారపత్రం 36

పూజ — అణకువ — వీటి తీరు

అమ్మ: ఇదేమిటి?

సాధకులు: అమ్మా అదొక ఫొటో. మీదే.

అమ్మ: ఆహా! అది నా ఫొటేయే కదూ! దానిపై సంతకం చేయనా?

సాధకులు: తప్పక అలాగే కానీయండమ్మా. దానిలో ఎందుకమ్మా మీరు ప్రణమిల్లుతున్నారు? ఎవరి నుద్దేశించి?

అమ్మ: అదే. అందులో నేను సత్యాన్ని అభినందించిన తీరు గోచరించలేదా? కావాల్సిన అనివార్యస్థితి అదే. ఆరాధన, వినయం, వీటి తీరు అంతే. అదే. మనకు సత్యం మాత్రమే దారి చూపే రోజు కోసం నేను ఓపికగా ఎదురుచూస్తాను. ఈ చూపే ఇదొక్కటే చాలా ముఖ్యమైన దృక్పథం. దివ్యసత్యం ఇచట సమగ్రంగా సుస్థిరస్థాపన కావాలని భూదేవి కోరిక. ఈ వైఖరినే గ్రహించాలి. ఇదే ధరణికి ఏకైక రక్షణ. ఈ దృష్టినే ఊర్ధ్వాని కెగయించి అదే ఆకాంక్షతోనే నిరీక్షించాలి. ఇదే పూజనం. ఇదే విధేయత. ఇదే తాను నేర్చి దానికింకా విరివిగా ప్రాతినిధ్యం వహిస్తే. తద్వారా ఒక గంభీర విశాలత, ఉదాత్తమూ గలిగినట్లే.

(సాధకులు మొనా సర్కార్‌తో సంభాషణలు ఆధారంగా)

అనువాదం: టి.యస్. రామచంద్రరావు

నిజమైన నమ్రత

నాకు తెలియదు, అసలేమీ తెలియదు నాకు అనే గుర్తింపుయే నమ్రత. ఎంతో వాస్తవమైనది, ఉదాత్తమైనది, అనాసక్తమయినదిగా మనకు కనిపించేదానికి అతీతంగా, మరొకటేదో ఉండవచ్చు. నీకు నీవే నిరంతరాయంగా ప్రభువును ఆశ్రయించి, సమస్తమూ ఆయనకు నివేదించడములోనే నిజమైన నమ్రత ఉంటుంది.

(*The Spiritual Significance of Flowers*, p. 119)

*

దైవము లేనిదే తామేమీ కానే కాదు, తన కేమీ తెలియనే తెలియదు, ఏమీ చేయనేలేము — అన్న సంగతి బుద్ధి, ప్రాణిక, శరీరాలు ఎన్నడూ మరువకుండా ఉండ

టమే వినమ్రంగా ఉండటం అంటే. దైవం వినా, తాము అజ్ఞానం, నిస్సహాయత, గందరగోళము — అంతే. దైవము అంటే — దివ్యసత్యము, దివ్యజీవనము,దివ్యశక్తి, దివ్యప్రేమ, దివ్యానందము.

అందుచేత, తనయొక్క అంతస్తత్వంలో మాత్రమేగాక, తన క్రియాకలాపాల వ్యక్తీకరణలలో దైవాన్ని అర్థం చేసుకొని, విమర్శించగలిగేందుకు పూర్తిగా అశక్తులము అనే సంగతి బుద్ధి, ప్రాణికము, శరీరము తప్పక తెలుసుకోవాలి.

ఇదే నిజమైన వినమ్రత. దీనితోనే నీకు శాంతి, నిశ్చలత్వము కలుగుతుంది.

ఏ ప్రతికూలదాడి నుండి అయినా కూడా నీకు రక్షణకవచంగా ఉండేది కూడా ఇదే. నిజానికి ఎప్పుడూ కూడా మనిషియొక్క అహంకారపు తలుపు తట్టి సైతానుకు ప్రవేశాన్నిచ్చేది ఆ వాకిలియే.

(*CWM*, Vol. 14, p. 160)

*

ఉన్నదల్లా సర్వోన్నత చైతన్యమే, సర్వోన్నత చిత్ శక్తి మాత్రమే. 'నేను' అన్నదే మాత్రమూ కాదు. ఈ యెరుకయే నిజమైన వినమ్రత.

*

గర్వం, సిగ్గుమాలినతనం పరిహాసాస్పదమైనవి. తెలివితక్కువతనంగా మూర్ఖులు ఉంటారు. సర్వవ్యాప్తమైన విశ్వరహస్యం యొక్క సంసర్గం ఏ కాస్తంత అయినా కలిగి ఉన్నవాడు వెంటనే తప్పనిసరిగా వినమ్రుడవుతాడు. కష్టపడి పనిచేసే శాస్త్రవేత్తను కలిసినపుడు నీతో ఏమంటాడో తెలుసా, "నా కేమీ తెలియదు. భవిష్యత్తులో తెలుసుకోవలసినదాని ముందు, ఇపుడు నాకు తెలిసినదేపాటి? ఈ సంవత్సరం క్రొత్తగా కనుగొన్నది మరుసటి సంవత్సరానికి పాతదే అవుతుంది." నిజమైన శాస్త్రవేత్త, తనకు తెలిసినదానితో పోలిస్తే, తను తెలుసుకోవలసినదే ఇంకా యెంతో ఎక్కువ అని అంటాడు. మానవ కార్యకలాపా లన్నిటికీ ఈ సత్యం సమానంగా వర్తిస్తుంది. పేరుపడిన ఏ శాస్త్రవేత్తా, గర్విష్ఠిగా నేనెరుగను. కాస్తో కూస్తో తెలిసినవాడెవ్వడూ కూడా, నా కంతా తెలుసని చెప్పడు. అలాటి వాడెవడూ నా కింతవరకూ తారసపడలేదు. ఇంతవరకూ నేను చూసినవాళ్లంతా, "చివరికి నాకేమీ తెలియదు", అనే బాహాటంగా చెప్పారు. తాను చేసినది, తాను సాధించినదీ అంతా చెప్పాక అతను, "నాకు తెలిసినదేమీ లేదు", అని నిశ్చలంగా అంటాడు.

ప్రశ్న: నమ్రత — అంటే అందరిపట్ల వినమ్రంగా ఉండటమేనా?
కానే కాదు. భగవంతుని పట్ల నీవు తప్పనిసరిగా వినమ్రుడవై ఉండాలి. అది పరిపూర్ణమైన సమగ్ర వినమ్రత.

*

నిన్ను నీవే పొగడుకోవటం, తెగనాడుకోవటం — ఏదీ అంతశ్రేష్ఠతరం కాదు. నీ గురించి నీవే చెప్పుకోవడం సరి కాదు. నీ విలువను దైవం నిర్ణయించనీ. అదీ వాస్తవమైన వినమ్రత.

*

నమ్రత — ఒక దివ్యచాలనం.

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

దైవానుగ్రహ ప్రాప్తికి తొలి నిబంధన

ప్రశ్న: కృతజ్ఞతాభావ పురస్సరంగా దైవనుగ్రహాన్ని స్వీకరించు మార్గమేమిటి?
అహో! ప్రప్రథమముగా దైవానుగ్రహావశ్యకతా భావన మీలో కదలాడాలి తీవ్రంగా.

అదే ప్రముఖమైన అంశం. మీ అణువణువునా అంతరాంతరాళాలలో ఓ సాధుత్వ భావన కదలాడి కుదురుకోవాలి. ఆ భావన మీలో నిశ్చయంగా, విశ్వసనీయంగా దైవానుగ్రహం వినా నేను అసంపూర్ణుడను, అశక్తుడను అన్న అభద్రతాభావం పాట మరించి పాదుకొనాలి.

ప్రతివారికీ ఈ రకమైన అనుభవం కలుగుతుంది. అనుభవంలో, ఏ విషయం పైనా ఇసుమంత ఎరుక గూడా లేనివారు సైతం సంపూర్ణంగా సంక్లిష్టమైన పరిస్థితుల వలయంలో చిక్కి, కొట్టు మిట్టాడటం గమనిస్తాం. తప్పకుండా పరిష్కరించుకోవలసిన సమస్య నెదుర్కోటం కనుగొంటాం. నేను మీతో సరిగ్గా ముచ్చటించినట్లు తప్పకుండా అధిగమించవలసిన మానసికప్రేరణకు గురికావటమో లేదా ఏదో ఒక విషయం వారిని కలవరపెట్టడం దృశ్యమవుతుంది. అట్టి సందర్భాలలో వారు తాము దిక్కుమాలిన పరిస్థితులలో ఉన్నామని, ఏమి చెయ్యాలో పాలుపోవటం లేదని సవివరంగా గ్రహిస్తారు. ఆ సమయంలో వారు సమస్యల వలయంలో కూరుకపోయా

మని, గట్టెక్కే మార్గం కనిపించటం లేదని వాపోతారు. వారి బుద్ధి కుశలతగాని, మనస్సుగాని, సంకల్పంగాని, బాహ్యేంద్రియజ్ఞానంగాని పిసరంతయినా తోడ్ప డవు; ఆ అగమ్య గోచర పరిస్థితులలో వారి ఆంతర్యంలో ఓ విధమైన కదలిక, ఓ పిలుపు ధ్వనిస్తాయి. ఆ నిశ్శబ్ద శబ్దం, ఆ అంతరాంతరాళంలోనికి అప్యాయపూర్ణంగా కేక వినిపింపచేస్తుంది.

ఇది తొలి పరిస్థితి. తరువాత దానిని చేయగలిగింది అనుగ్రహమే దైవానుగ్ర హమే నన్న ఎరుక మీలో నిశ్చయమైతే — అప్పటి నుండీ దైవానుగ్రహమే, నీ వున్న సంక్లిష్ట పరిస్థితుల నుండి నిన్ను దరిజేర్చగలదు. ఆ పరిస్థితుల నుండి గట్టె క్కడానికి సరియైన పరిష్కారమార్గాన్ని ఎరుకపరచి, తగిన శక్తిని ప్రసాదించి విముక్తి గూర్చగలదు. ఈ భావన నీలో దృఢపడితే, అత్యంత సహజంగా ఓ తీవ్రమైన అభి లాష జాగృతమవుతుంది నీలో. నీవు పిలిచినా, అభిలషించినా, ఓ సమాధానం కోసం ఎదురుచూస్తున్నా నీవు అత్యంత సహజంగా పరిపూర్ణ దైవానుగ్రహానికి ఉన్మీలునుడవు అవుతావు.

అటు పిమ్మట ఈ విషయంపై అత్యంత శ్రద్ధాసక్తులు నెరపాలి. (శ్రీమాత తన పెదవులపై తన వ్రేలుంచుతుంది.) నీ ప్రశ్నలకు దైవానుగ్రహమే బదులు పలుకుతుంది; ఆ అనుగ్రహమే కష్టాల కడలి నుండి ఒడ్డున చేరుస్తుంది; నీ సమస్య లకు సజావైన పరిష్కారం ప్రసాదిస్తుంది. లేదా నీ సంక్లిష్ట పరిస్థితుల నుండి విము క్తుడను చేస్తుంది. ఒక్కసారి నీ సమస్యల నుండి బయల్వెడలి, కష్టాల కడలి నుండి తీరం చేరాక ఇదంతా భగవదనుగ్రహం వల్లనేనన్న విషయం మరచిపోకు. ఏరు దాటి తెప్ప తగలెయ్యకు. అది నీ ప్రతిభాపాటవాలవల్ల నన్న అపోహకు లోను గాకు. ఈ సందర్భంలో, ఈ విషయంలో ఇది ఓ ముఖ్యమైన అంశం. మరపు తెర లలో మర్చిపోకుండా జాగ్రతపడవలసిన విషయం. గుర్తుంచుకోవలసినంత గురు తర బాధ్యతాయుతమైనదిది.

అక్కడే నీ అసలు స్వరూపం దాగుంది. ఇప్పుడు నీవు తలుపులు మూసివేసి గడియ బిగిస్తావు. గుర్తుంచుకో, ఇంకెంత మాత్రము నీ కింకెప్పుడునూ ఏమియూ అందదు. ఇటువంటి అంతర్గత మూర్ఖత్వం వలన భగవదనుగ్రహప్రాప్తికి అవకాశం లేకుండా తలుపులు మూసినందువలన నీ తెలివితక్కువతనం వైదొలగాలంటే మళ్లీ భయంకరమైన విపత్తుకు నీవు లోను కావాలి. తద్ద్వారా మరల మరొక్కసారి నేనేమీ

చేయలేని అశక్తుడనని గుర్తుంచవలసిన అవసరం రావచ్చు. ఎందుకంటే, నీవు నేను అశక్తుడనని గుర్తించి మసలుకొన్నప్పుడు మాత్రమే నీవు సరిగా దైవానుగ్రప్రాప్తికి అర్హుడవవుతావు. నీలో మృదుత్వం కలుగుతుంది. నీ ప్రజ్ఞ పైన ప్రతిభాపాటవాల పైనా, స్వశక్తి పైనే నీ శక్తియుక్తులపైనే స్వయంగా అన్నీ సాధించగలనన్న విశ్వాసంతో మసలి నన్నాళ్లు తలుపులన్నీ ఒక్కమారే నీకు మూసుకుపోతాయి. ఏదీ ప్రవేశించలేని ఓ దుర్గంలో ఒంటరిగా మిగులుతావు నిస్సహాయాంగా. మరి ఇదే గొప్ప అవరోధం. తొందరగా మనం మర్చిపోతాం — మనకున్న శక్తిసామర్థ్యాలతో తృప్తిపడి.

ప్రశ్న: శ్రీమాతా! ప్రతి ఒక్కరూ వారు శక్తిహీనులమని ఆలోచించటానికి అంగీకృతులై ప్రయత్నించిననూ, వారు బలవంతులమని విశ్వసించే అంశం వారిలో ఏదో ఒకింత ఉంటుంది. ఏల?

అహో! అవును. అవునవును! చిత్తశుద్ధితో ఉండటం బహుకష్టం. అందుచేతనే దెబ్బలు ద్విగుణీకృతమవుతుంటాయి. మరియు కొన్ని పట్ల భీకరాతి భీకరంగా ఉంటవి. ఎందుకంటే, ఇదే నీ మూర్ఖత్వాన్ని చిందరవందర చేసి భంగపరచేది. కష్టనష్టాల సంభావ్యతకు ఇదే ప్రబలమైన ప్రామాణిక నిరూపణ. దెబ్బ తగిలితేనే దేముడు గుర్తుకొస్తాడు. నీవు తీవ్రమైన కష్టాల వలయంలో పడి కొట్టుమిట్టాడుతున్నప్పుడు ఇంకా చెప్పాలంటే ఎనలేని కష్టాలు నీ దరిజేరుతున్నాయని అవగతమయ్యే ముందు మాత్రమే నీ స్వయంశక్తి పైన నమ్మకం సడలి, నీ మౌఢ్యం మెల్లమెల్లగా దిగజారుతుంది. అలా అహం కరిగిపోతూన్నపడు కూడ కొంత అంతరంగంలో మిగిలే ఉంటుంది. అది పరిపూర్ణంగా కరిగిపోవటానికి — అహంభావం నిశ్శేషంగా కనుమరుగవటానికి సుదీర్ఘకాలమే పడుతుంది.

నిస్సందేహంగా, సమూలంగా ఒకడు ఏమీ కాడనీ, ఒంటరిగా ఏమీ చేయలేడనీ, ఒకడు ఒకడుగా లేనే లేడనీ, ఒకనికి దైవచైతన్య అనుగ్రహసంపర్కం లేకుండా అస్తిత్వమే లేదని ఎరుకపడటానికి ఒకనికి జీవనగమనంలో ఎన్ని దెబ్బలు, ఎన్ని వొడిదుడుకులు అవసరమో ఎరుకపడాలి. అలా ఎరుకపడగనే ముగింపు — ముగింపే. మరుక్షణమే కష్టాలన్నీ కనుమరుగవుతాయి. సమగ్రంగా అవి ఎరుకపడినప్పుడు అడ్డుకునేందుకు ఏమీ ఉండదు. అయితే ఆ క్షణం వరకు... అది చాలా కాలం పడుతుంది.

అనుగ్రహం నిత్యసత్యం. సదా ఉంటుంది. నిరంతర క్రియాశీలంగా ఉంటుంది. అయితే శ్రీఅరవిందులు అంటారు, మనం దానిని అందుకునేందుకు అనుకూలమైన స్థితిలో ఉండటం, అందుకొని నిలుపుకొని, అది ప్రసాదించే ప్రయోజనాలను అనుభవైకవేద్యం చేసుకొనటం చాలా చాలా కఠినమైనదని.

అది అమరులైన దేవతల అమృతపాత్ర నుండి అమృతం పొంది సేవించటం కంటే కూడా కష్టతరం అంటారు శ్రీఅరవిందులు.

దైవానుగ్రహప్రాప్తికి కేవల అభిలాష మాత్రమే కలిగి ఉంటే చాలదు. దానికి తోడుగా నిష్కపటమైన నమ్రత, పరిపూర్ణమైన విశ్వసనీయత వెల్లివిరియాలి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అన్నవరం ఆదిశేషయ్య

వినయానికి సరియైన, సరికాని పద్ధతి

ప్రశ్న: కొందరు ధ్యానం చేస్తున్నప్పుడు, వారు చక్కగా ఆనందమైన స్థితిలో ఉన్నట్లు భావిస్తారు. ఆ స్థితి ఏమిటి?

అది ఏ స్థితి అయినా, నిజానికి ఆనందం కలిగించేది, చెప్పుకోదగినదే. అయితే వారికి తామెంతో గొప్పవాళ్ళమనే భావం ఉంటుంది. వాళ్ళని వాళ్ళు చాలా ప్రత్యేకమైన వ్యక్తులుగా భావిస్తారు. కొంచెం సేపు మౌనంగా కూర్చోగలిగినందుకు, ఆలోచన లేకుండా ఉన్నందుకు, అదేదో గొప్పగా చెప్పుకోతగ్గ విషయంగా భావిస్తారు. అయితే ఇది సాధారణంగా, మానసిక గందరగోళం — ఒక చిత్రదర్శిని మాదిరిగా చిత్రవిచిత్రంగా మారుతూ ఉంటుంది. ఒక్క క్షణం నిలకడ లేకుండా సాగుతూ ఉంటుంది. అది వారు తెలుసుకోరు. పైకి నిశ్శబ్దంగా ఉండడం, తమ గురించి తమకు గొప్ప అభిప్రాయం కలిగించే భావన కలిగిస్తుంది.

అయితే నేను నిజంగా భయపడేది... ఇలాంటి వాళ్ళ గురించే. ఎందుకంటే వాళ్ళు మేం నిజంగా ధ్యానం చేస్తున్నాం, అంచేత మేం చాలా ప్రత్యేక వ్యక్తులం అనుకుంటారు. ఇదే వాళ్ళ 'అహాన్ని' పెంచే గొప్ప అపాయకరమైన విషయం. ఎందుకంటె వాళ్ళు తాము సాధించినదానితో, ఆత్మసంతృప్తితో వారికి వారే అభి

వృద్ధికి, అన్ని ద్వారాలు మూసుకుంటారు. అహంకారంతో కూడిన ఆ గర్వమే మనిషికి అపకారం చేసేది, అభివృద్ధిని నిరోధించేది. అనాదికాలం నుంచి ఎందరో చెప్పిన ఒక విషయం ఉంది. దాన్ని సాధారణంగా అపార్థం చేసుకుంటారు. అదే వినయం యొక్క ఆవశ్యకత. వినయం తప్పనిసరిగా ఉండవలసిన భూషణం అని. అయితె ఈ 'వినయాన్ని' పొరపాటుగా అర్థం చేసుకుని, పొరపాటుగా ఉపయోగిస్తారు. వినయంతో ఉండడమంటె, దానిని అపార్థం చేసుకుని, సక్రమంగా వినియోగించకపోతే, అది నిన్ను ఎక్కడికీ తీసుకెళ్ళదు. సరికదా, నీ అభివృద్ధి కుంటుపడుతుంది. ముందుకు సాగదు. అయితే నీ లోంచి ఈ గర్వం అన్న కలుపుమొక్కని ఏరిపడేస్తే, నిజానికి నీవు కొంత సాధించినట్లు భావించవచ్చు. అయితే ఆ గర్వం అన్న కలుపుమొక్కని నిర్మూలించడం ఎంత కష్టమో మనం గ్రహించలేం. అదెంత కష్టమో తెలుసా! ఎందుకంటె మనం ఓ చిన్న మంచిపని చేసినా, ఓ మంచి ఆలోచన చేసినా, ఓ మంచి అభిప్రాయం కల్గినా, కొంచెం ప్రగతి సాధించినా, (మనకు తెలియకుండానే) మనం గర్వంతో ఉబ్బిపోయి పొంగిపోతాం. అంతా నేనే చేశానని గొప్పగా చెప్పుకుంటాం. ఏదో సాధించినట్టు తృప్తిపడి గొప్పగా భావిస్తాం. ఇది మనకు తెలియకుండానే మన్ని పరాజితుల్ని చేస్తుంది. చివరికి ఇది కాదని ఆ భావాన్ని తరిమికొట్టడానికి, ఆ అహాన్ని పగులగొట్టినా... ఇంకా ఎక్కడో ఆ భావాలు లోపల పాదుకునే ఉంటాయి. ఆ చిన్న మొదళ్ళు మళ్ళీ అంకురిస్తాయి. అందుకే ఇది అత్యంత కష్టసాధ్యమైన పని. నిజానికి ఒక జీవితకాలం కష్టపడినా, దాని మూలాలు సమూలంగా నిర్మూలించలేం. కలుపు మళ్ళీ, మళ్ళీ తీయాలి పంటచేనులో వలె. అది లోపల, కపటంగా, దాక్కుని ఉంటుంది. దాన్ని గమనించడం కష్టం. అహంతో నేనిప్పుడు లేను అనుకున్న సమయాల్లో కూడా, అంటే అణకువతో అంతా ఆ దైవం వల్లే జరిగింది, నేను నిమిత్తమాత్రుడిని, అని భావించినప్పుడు కూడా... నీవు పడే సంతృప్తిలో, ఆ దైవం వల్లే అంతా జరిగిందని నీవు భావించినప్పుడు కూడా ఆ ఆత్మసంతృప్తితో ఉన్నందుకు గర్వపడతావు

ప్రశ్న: 'వినయం' గా ఉండాలంటే ఏది సరియైన పద్ధతి; ఏది సరైనది కానిది?

'వినయంగా ఉండు' అంటె వాళ్ళు వెంటనే మన చుట్టూ ఉన్న వారి ముందు వినమ్రంగా ఉండడం అనుకుంటారు. ఇది సరైనది కాదు. నిజమైన నమ్రత దైవం పట్ల విధేయంగా ఉండడం. అది కూడా ఎలాంటి వినయమై ఉండాలి అంటె... దైవం

లేని నాడు నీవు ఏమీ కావని, దేన్నీ గ్రహించలేవన్న సత్యాన్ని అంతర్గతంగా గుర్తించగలిగి ఉండడం. అత్యంత మేధావులు, ఎంతో సమర్థులు కూడా నిజానికి దివ్యచైతన్యం ముందు అల్పులు. అప్పుడే మనం నిజమైన దృక్పథంతో ఆ సత్యాన్ని తెలుసుకోగలుగుతాం, అదే వినయంతో నటన అనేది లేక ఆ దివ్యభావా లను గ్రహించగలుగుతాం. స్వంత వైముఖ్యాన్ని వదిలి, దైవానికి అనుకూలంగా పనిచేస్తాం. దైవం ముందు విధేయులమై, స్వచ్ఛమైన పనిముట్టుగా తయారవు తాం.

*

కొందరు ప్రార్థనని ఇష్టపడరు. అయితే వాళ్ళు వాళ్ళ హృదయపు లోతుల్లోకి వెళ్ళి చూస్తే అహమే కాదు. అంతకన్న అధమమైన విషయం 'గర్వం' నిండి ఉంటుంది. ఇంకొందరు ఆకాంక్షించలేరు. ఎంత ప్రయత్నించినా ఆకాంక్ష నిలు పుకోలేరు. దీనికి కారణం వారిలో సంకల్పం జ్వలించదు. సంకల్పం లేకపోవడానికి కారణం వారిలో 'వినయం' అనే జ్యోతి ప్రకాశించకపోవటమే.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

నిస్వార్థమైన ప్రశంస వినమ్రతకు ఒక లక్షణం

నమ్రత అనేది ఒక చైతన్యస్థితి. ఆ స్థితిలో ఎటువంటి సాక్షాత్కారం పొందినా, ఇంకా నీ ఎదుట ఉన్నది అనంతమనే సంగతి నీకు తెలుస్తుంది. ఇంతకు మునుపు నేను ప్రస్తావించినటువంటి ఎంతో అరుదుగా కనిపించే స్వార్థరహిత ప్రశంస నిజ మైన వినయశీలతకు మరొక దృక్పథం; ఎందువల్లనంటే, ప్రశంసను నిరాకరించేది కేవలం అహంభావమే. ఎల్లప్పుడూ అన్నింటినీ అధిగమిస్తూ ముందుంటుందనే సంగ తిని విస్మరిస్తూ తన అల్పవిజయాలతో సంతృప్తిపడిపోతూ అహం ప్రశంసను వ్యతి రేకిస్తుంది. ఏమైనప్పటికి, నీలో నిజంగా చెప్పుకోతగ్గది ఏమీ లేకపోయినా కూడా లేదా దైవపరంగా దివ్యత్వ మనేదేదీ లేకపోయినా, నీవు ఒదిగి ఉండవలసినదే. నీవు పరివర్తనమార్గంలో ఉన్నా కూడా ఇది నీకు వర్తిస్తుంది. ఒక రకంగా చూస్తే అసంబ

ధ్ధంగా అనిపిస్తుంది, కాని, పూర్తిగా పరిపూర్ణుడైన దైవం అలాగే పూర్తిగా వినమ్రుడు. మరేదీ కూడా అంత వినమ్రంగా ఎప్పుడూ ఉండగలుగదు. భగవంతుడు తనను తాను ప్రశంసించుకునే పనిలో నిమగ్నమై ఉండడు. సమస్తం తానే అయినా, ఆయన ఎప్పుడూ తానుకానిదానిలో తనను తెలుసుకునే ప్రయత్నం చేస్తుంటాడు. అందువల్లనే అసలు పూర్తిగా తాను కాననిపించే బ్రహ్మాండమైన ఈ దృశ్యమాన ప్రపంచాన్ని తన అస్తిత్వం నుంచి ఆయన సృష్టి చేశాడు. తన శాశ్వత చైతన్యంలో సంపూర్ణంగా కలిగి ఉన్న, అనంతమైన విషయాలను నిరంతరాయంగా కనుగొనాలని, ఆయన రూపం పొందాడు.

అనిర్వచనీయమైన వినయగుణ సంపన్నుడైన పరమాత్మ విజయపరంపరలలో ఒకటి, చూడటానికి ఏమాత్రం దివ్యం కానట్లుగా కనిపించే పదార్థ పరివర్తన.

*

ఎక్కడైనాగాని సత్యమైనదానికి, అందమైనదానికి, ఉదాత్తమైనదానికి సహజమైన ప్రశంస లభించినట్లయితే, అక్కడ ఎంతో కొంత దైవం ప్రస్ఫుటమయినట్లు. అది చైత్యపురుషుడని నీవు నిర్ద్వంద్వంగా తెలుసుకోవాలి. ఎందువల్లనంటే నీవు ఏదైనా దైవసంబంధమైన అనుభూతిని పొంది నీ హృదయం ఆరాధించడానికి ఎగసిపడినా, ప్రశంసించినా నీ చైత్యాత్మ భౌతికచైతన్యం ద్వారా దాని సంపర్కంలోకి వస్తుంది.

చిన్నపిల్లలుగాని, పసిపిల్లలుకాని దైవపరంగా అందమైనది, నిరాడంబరమైనది ఏది చేసినా నేను చలించిపోయి నా కనుల నుండి అశ్రువులు కారిన కొన్ని సందర్భాలు నాకు గుర్తున్నాయి. ఆ ఆనందాన్ని అనుభవించు, దాని ఫలితంగా నీవు నీ దగ్గర నీ మధ్యలోనే దైవం ఉనికి అందించే లబ్ధిని పొందగలవు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా. టి. ప్రసన్నకృష్ణ

కేవలం నమ్రత మాత్రమే సరిపోదు

ఆధ్యాత్మికజీవితంలో దైవంముందు నమ్రత తప్పనిసరి నిబంధన లేక అర్హత కాగా ఆధ్యాత్మిక గర్వం, అహంభావం లేదా ఆడంబరం, స్వశక్తి మీద నమ్మకంతో కూడిన పొగరుబోతుదనం ఎప్పుడూ కిందకు దిగజారుస్తాయి. కాని దైవం మీద నమ్మకం, తన ఆధ్యాత్మిక భవితవ్యం మీద నమ్మకం (నా హృదయం, ఆత్మ దైవాన్ని కోరు కుంటున్నది కనుక నేను అయనను చేరుకోవటంలో అపజయం పొందను) అనేవి దివ్యమార్గానుసరణలో ఎదురయే కష్టాలనుబట్టి చాలా అవసరం అవుతాయి.

*

అంతరంగంలో ఆధ్యాత్మిక వినమ్రత చాలా అవసరం, కాని బాహ్యంలో నమ్రతను సిఫార్సు చేయవలసిన అవసరం ఉందని నేను అనుకోను (గర్వం, అహంభావం లేదా ఆడంబరం అనేవి లేకుండా ఉండటం ఇతరులతో బాహ్యవ్యవహారశైలికి తప్పనిసరి), అది తరచు గర్వాన్ని కలిగిస్తుంది, లాంచనప్రాయం అవుతుంది, లేదా కొంతకాలం తరువాత పనికిరాకుండా పోతుంది. చాలామంది తమ గర్వాన్ని రూపుమాపడానికి ఆ తీరుగా ప్రవర్తించడాన్ని నేను చూసాను; కాని దాని వలన శాశ్వత ఫలితం పొందడం మాత్రం నేను చూడలేదు.

*

సాధకుడు చేయవలసిన పని దైవానికి పూర్తిగా ఉన్ముఖుడై ఉండటం. తన చైతన్యంలో చైత్యపరమైన మార్పు, ఆధ్యాత్మికమార్పులకు కృషి. ఆ చైతన్యంలో జరగవలసిన మార్పులో స్వార్థరాహిత్యం, కోరికలు లేకపోవడం, వినమ్రత, భక్తి, సమర్పణ, ప్రశాంతత, సమత్వం, శాంతి, నిశ్చలమైన చిత్తశుద్ధి అనేవి తప్పనిసరియైన విషయాలు.

*

నీ అహంకారాన్ని పెంచ ప్రయత్నించే ఏ సూచన నుంచైనా నీవు అప్రమత్తంగా ఉండాలి. అహంకారం సాధనకు గొడ్డలి పెట్టు, అది ఆధ్యాత్మికంగా ఎప్పటికీ అంగీకారయోగ్యం కాదు. గొప్పతనమంతా భగవంతునిది. మరి దేనికీ చెందదు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. టి. ప్రసన్న కృష్ణ

సుగుణాలవారు

(పిన్నలు, పెద్దల కోసం ఓ కథానిక)

ఎప్పుడో ఒకానొకప్పుడు ఓ వైభవోపేతమైన రాజప్రాసాదముండేది. ఆ సౌధం అంతర్భాగంలో ఓ రహస్య పూజామందిరం. అందులోనికి, దాని ముందు వసారా లోకి, కూడా సాధారణ మనుష్యులకు ప్రవేశం లేదు. ఎందుకని? ఆ సౌధం ఎక్కడ ఉందో తెలుసా? ఎక్కడో అల్లంత ఎత్తైన మేఘాలయాల్లో. ఏ కొద్దిమందికో తప్ప అందులోకి యెవ్వరికీ ప్రవేశం లేదు.

అదే 'సత్య సౌధం'. (the palace of TRUTH)

ఓ రోజు అందులో పండగ జరుగుతోంది. అది మనుష్యులు చేసుకునే సంబరం కాదు. వేరేవాళ్లు జరుపుకొనేది. దేవతల పండుగ అది. చిన్న, పెద్ద దేముళ్ళు. భూమి మీద వాళ్లందరినీ సుగుణాలవారు, (virtues) అని పిలుస్తారు.

ఆ భవంతికో ముఖమండపం ఉంది. అదొక పెద్ద వసారా. దాని నేల, గోడలు ధగద్ధగాయమానంగా మెరిసిపోతున్నాయి. దేదీప్యమానంగా ఉన్నాయి.

దాని పేరు, 'ప్రతిభా ప్రాంగణం', దాని నేల అంతా ఎంతో నున్నగా ఉంది. చక్కని చిక్కని నీలమణికాంతులతో మెరసిపోతోంది. క్రమేపీ పైకి సరంబీ చేరే కొలదీ అంతా పారదర్శకంగా ఉంది. అక్కడనుంచి వ్రేలాడే చాందినీల్లా, చక్రంలా గుండ్రంగా తిరుగుతూ వజ్రకాంతులు కళ్ళు మిరుమిట్లుకొలిపేలా ప్రసరిస్తున్నా యి. ఒక్కొక్కరే సుగుణాలవారు వచ్చారు, స్నేహసౌహార్ద్రాలు వొలకపోసుకుం టూ. అంతా సందడే సందడి. ఇంతకాలానికి కలుసుకుంటున్నారు కదా, మరి! అదీ సంగతి. ఇదొక అరుదైన సంఘటన. వాళ్లంతా సాధారణంగా చెరొక్కరుగా చెల్లాచెదరై అక్కడా, అక్కడా, ఒక్కరే అయి ఏకాంతంగా ఉంటారు.

ఆ రోజు ఉత్సవానికి 'సరళ' sincerity గారు నాయకత్వం వహించారు. నిర్మలోదకాలులాటి స్వచ్ఛసుందరమైన దుస్తుల్లో నిష్కపటానికి ప్రతిరూపమై ఉన్నా రామె. ఆమె చేతిలో ఓ పరిశుద్ధమైన స్ఫటికం ఉంది. చతురస్రాలైన ముఖాలతో ఘనాకారంలో ఉంది. సాధారణ వ్యక్తికి వస్తువులు తేడాగా కనిపిస్తాయి. దానితో వస్తువుల వాస్తవరూపాలను దర్శించవచ్చు.

దగ్గరగా ఆమెకి విధేయంగా రక్షకభటుల్లా ప్రక్కనే ఇద్దరు నిలపడి ఉన్నారు.

ఒకరు 'నమ్రత' Humility. హుందాగా, అభిమానాతిశయంతో, గౌరవించదగిన వారుగా ఉన్నారు. మరొకామె, 'సాహసం' Courage . ఎత్తైన కనుబొమలు, తేట యిన కళ్లు. చెదరని మందహాసం. నిశ్చల గంభీర రూపం.

సాహసానికి ప్రక్కన చేరువగానే, చేతిలో చేయి కలిపి ఒక అతివ నిలబడి ఉంది. రూపం ప్రస్ఫుటంగా కనపడనీయకుండా ముసుగు ధరించి ఉందామె. అన్వేషించే ఆమె కమనీయ కళ్లకాంతులు మాత్రం ముసుగు దాటి ప్రసరిస్తున్నా యి. ఆమె పేరు, 'వివేకి' Prudence.

వాళ్లందరిలో మరొకామె ఉంది. మంచి చలాకీగా ఉంది. అందరి దగ్గరికీ బలే హడావిడిగా తిరుగుతోంది. కలుపుగోలుగా అందర్నీ పలకరిస్తోంది. చలాకీగా ఉన్నా, విలక్షణంగా వివేకవంతంగా ఉంది. ఆమె పేరు 'ధర్మావతి' Charity. ఎక్కడికి వెడితే అక్కడ తనతో కూడా ఉన్న వెలుగులు విరజిమ్ముకుంటూ పోతోంది ఆమె. ఆమె కెప్పుడూ వీడని తోడుగా, 'న్యాయావతి' Justice ఉంటుంది. వీళ్లిద్దరు కవ లపిల్లల్లాటి వారు. 'ధర్మావతి' లో ఉన్న సున్నితమైన కాంతితరంగాలకి కారణం, ఆమెకి ప్రియాతిప్రియమైన స్నేహితురాలు, 'న్యాయావతి'.

అయితే, 'ధర్మావతి' కి తోడుగా ఆమె చుట్టూ చేరి ఇంకా కొంతమంది పరి వారం ఉన్నారు. వాళ్లు 'దయావతి' Kindness 'శాంత' Patience 'సౌమ్య' Gentleness 'ఉత్సుకత' Solicitude వగైరా ఎందరో.

అందరూ అక్కడ ఉన్నారు. లేదా — ఉన్నట్లు భావించుకుంటున్నారు.

ఇంతలో అకస్మాత్తుగా, ఆ బంగారు వాకిట ఓ కొత్త మోము కనిపించింది.

అక్కడ ద్వారపాలకులు అయిష్టంగానె ఆమెని లోనికి వెళ్లనిచ్చారు. ఇంతకు ముందెన్నడూ వారు ఆమెను చూడలేదు. ఆమెలో ప్రత్యేకంగా చెప్పుకోతగ్గ లక్ష ణాలేమీ కనబడటం లేదు.

ఆమె సన్నగా, నాజూగ్గా ఉంది. కట్టుకున్న బట్టలు తెల్లగా ఉన్నాయి. సాదా సీదాగా ఉన్నాయి. పేదరికం ఉట్టిపడుతోంది. మోమాటంగానే నాల్గు అడుగులు ముందుకు వేసింది. ఇంకా ముందుకు వెళ్లటానికి సంకోచం. అక్కడ చూస్తే, ఉన్న వాళ్లంతా, మిలమిలా మెరిసిపోతున్నారు. ఆగింది. ఎలా వెళ్లటం వాళ్ల దరికి? ఎవర్ని పల్కరించాలి? తటపటాయిస్తోంది.

ఇంతలో, 'వివేకము' Prudence తన సహచరులతో సంప్రదించాక, వారు

కోరిన మీదట, ముందుకు వెళ్ళి ఆ అజ్ఞాత ఆగంతుకురాలిని సమీపించింది. కంఠం సవరించుకొని కొంచెం బిడియపడుతూనే, అంది, ఆమె నుద్దేశించి.

"ఇక్కడున్న వాళ్లం మేమందరమూ ఒకరి కొకరం తెలిసినవాళ్లమే. మా పేర్లు, మా గుణగణాలు మా కందరికీ పరస్పరం తెలుసు. ఇది వరకు మిమ్మల్ని యెక్కడా ఎప్పుడూ చూసినట్లు లేదు. మాకు మీరు కొత్తవారుగా ఉన్నారు. మీ రాక మాకు విస్మయం కలిగిస్తోంది. దయచేసి మీరెవరో మాకు చెప్పరా?"

కొత్తగా వచ్చినామె, పాపం, నిట్టూర్పుతో అంది: "అయ్యో! ఇక్కడ ఈ భవనంలో నేను మీకు అపరిచితురాలు కావటం నాకేమీ ఆశ్చర్యం కల్గించటం లేదు. నన్నెవ్వరు ఎక్కడికీ పిలువరు కదా!" నా పేరు, 'కృతజ్ఞత' 'Gratitude'.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

అన్ని స్వాభావిక చలనాలలో కెల్లా అహంతో కళంకితం కాని, స్వచ్ఛమైన అమితానందాన్నిచ్చేది, సహజ సుందరమైన కృతజ్ఞతాభావం. ఇదెంతో విశిష్టమైనది. ఇది ప్రేమ కాదు, ఆత్మార్పణ కాదు. పరిపూర్ణమైనది మరింత పరిపూర్ణమైనది.

ఇదెంతో ప్రత్యేకమైన స్పందన. దానికదే సాటి. ఇది నిన్ను విస్తృతపరుస్తుంది. నీలో పరిపూర్ణత నింపుతుంది. ఎంతో శక్తివంతమైనది. మానవ చేతనకి అందుబాటులో ఉండే సర్వచలిత చాలనాలన్నిటిలోకీ, కచ్చితంగా, ఇదే నిన్ను నీ అహం నుంచి బయటకు లాగేది. దాని స్వచ్ఛతలో నీవీ స్పందనకు లోనైనపుడు, ఇది దివ్యప్రేమావేశానికి, సమానమై ఉంటుంది. వెంటనే ఈ విషయం గ్రహిస్తావు. దీనికొక నిర్దేశమంటూ ఏదీ లేదు.

చిట్టచివరికి, దివ్యప్రేమానుభూతియే, కొంచెం తేడాతో, కృతజ్ఞత అంటే.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

మనల్ని అత్యున్నతంగా చేసే రెండు శక్తులు

ప్రశ్న: "మన నిగూఢ స్వభావంలో మనకు తెలిసికానీ, తెలీకకాని దైవాన్ని ఆకాంక్షించేది ఒకటుంది. మన ఏకైక ధ్యేయం ఆ దైవమే కావాలి.", అని యిచట వ్రాయబడి ఉంది. మధుమయి మాతా! అలా ఆకాంక్షించే ఆ ఒకటీ యేది?

మన లోపల ఒక భాగం ఉంది. అది యెల్లప్పుడు అందరిలో ఒకే విధంగా వుండదు. అది సహజంగానే చైత్యాత్మ ప్రభావానికి ఉన్మీలితమవుతుంది.

మనలో నిరంతరం ఒక భాగం ఉంది. కొన్ని సమయాల్లో అది మన ఎరుక లేకనే మూతబడి వుంటుంది. అది చైత్యాత్మ వైపు తిరిగి వుంటుంది. చైత్యాత్మ ప్రభావాన్ని గ్రహిస్తూ వుంటుంది. ఇదే చైత్యపురుష చేతనకు, బాహ్యచేతనకు మధ్యవర్తిగా వుంటున్నది.

అది అందరిలోను ఒకే విధంగా వుండదు. ఒక్కొక్కరిలో ఒకో రకంగా వుంటుంది. అది వ్యక్తి స్వభావంలో లేదా గుణంలో ఒక అంశగా వుంటుంది. దాని ద్వారా ఆ వ్యక్తి చైత్యాత్మను స్పృశించగలుగుతాడు. అక్కడే అతడు చైత్యపురుష ప్రభావాన్ని గ్రహిస్తాడు. అది ఆయా వ్యక్తులపై ఆధారపడి వుంటుంది. ఎందుకంటే అది ఒక్కొక్కరిలో ఒకో రకంగా వుంటుంది. ప్రతి ఒక్కరు అలాంటి అంశను కలిగి వుంటారు.

నీలో హఠాత్తుగా యేవో శక్తులు నిన్ను ముందుకు త్రోసినట్లు, పైకి లేవనెత్తినట్లు, ఒక గొప్ప స్థితికి నీ కొరకై ద్వారం తెరచినట్లు నీవు అనుభూతి నందవచ్చు. అది అనేక విధాలుగా వుండగలుగుతుంది. అది ఆయా వ్యక్తుల స్వభావాన్ని బట్టి వుంటుంది. ఇది సత్వములోని భాగమే; అదే ప్రోత్సహిస్తుంది. అలా ప్రోత్సహించగల సామర్థ్యంకల భాగమే, అది.

రెండు ప్రధానశక్తు లున్నవి. జడత్వం నుండి లేక మాంద్యం నుండి మనిషి బైట పడడానికి అవసరమైన ఉత్సాహాన్నిచ్చే శక్తి ఒకటి. తద్వారా అతడు తనను ఏ స్థితికి పురికొల్పుతుందో ఆ స్థాయికి చేరుతాడు. ఉదాహరణకు కళాతపస్వి తన కళ కొరకు, శాస్త్రవేత్త తన విజ్ఞానం కొరకు ఉత్తేజితుడవుతాడు. సాధారణంగా సృజనాత్మకశక్తి గలవారు తమలో ఉత్సాహాన్ని కలిగించే ప్రత్యేక శక్తి యొక్క ఉన్మీలనాన్ని, ఉత్సాహాన్ని కలిగించే అవకాశాన్ని కలిగి వుంటారు. ఈ శక్తి క్రియా

త్మకమై, చురుకుగ వున్నప్పుడు మనిషిలో యేదో శక్తి మేల్కొంచి, కార్యసిద్ధికై అతడు ఆ కార్యంలో సంపూర్ణంగా పాల్గొనేట్లు చేస్తుంది.

మరొకటి. సహజంగా కృతజ్ఞతాభావం కలవారు కొందరున్నారు. జీవితం వెనక అతి చిన్న సంఘటనలలోను శ్రేష్ఠమైన సౌందర్యానికి లేదా అనంత అనుగ్రహానికి ప్రేమతో, భక్తితో, ఆనందంతో స్పందించేవారున్నారు.

అవిద్యావంతులు, అజ్ఞానులుగా నున్న సాధారణ మానవులను కొందరిని నేనెరుగుదును. వారు ప్రేమపూర్వక కృతజ్ఞతాభావం కలిగి అభినందనీయులుగ వుంటున్నారు. వారు తరచుగా చైత్యపురుష సంబంధం కలిగి వుండినవారు. వారు దైవానుగ్రహం వల్ల సహాయాన్ని పొంది, ఉద్దీప్తులవుతున్నారు.

ఈ రెండు గుణాలు ప్రజలను ఉన్నతులుగ చేస్తున్నాయి. వారు యిలాంటి సుగుణాలలో యేదో ఒకదానితో జన్మిస్తారు. వారు శ్రమ తీసికొంటే అభివృద్ధి నందగలుగుతారు. బాధాకరమైన, నీచమైన అహంకారం నుండి మిమ్మల్ని బైట పడవేసే ఉత్సాహం, కృతజ్ఞతలు చైత్యపురుషంలో దైవంతో సంబంధాన్ని కల్గి వుండుటకు తోడ్పడే శక్తివంతములైన సాధనములు. ఈ సంబంధం చైత్యపురుషునితో కలిపేందుక కీలకమైనదిగా, కచ్చితమైనదిగా పనిచేస్తుంది.

*

భక్తి వెంట నిరంతరం సాగవలసిన మరో ప్రక్రియ వుంది. అది యీ విశ్వంలో వున్నది దైవమేననీ, రాక్షసుడు కాదని గుర్తించి, ఆ భగవంతుని పట్ల కృతజ్ఞత కలిగి వుండడం. అలా ప్రతి చిన్న పని నిన్ను ఆ ఉత్కృష్ట సత్యం వద్దకు చేర్చితే నీ హృదయం కృతజ్ఞతాపూర్వక ఆనందభరితమై సర్వత్రా అద్భుత ప్రమోదం వెల్లివిరుస్తుంది. మీకు కృతజ్ఞత వల్ల కలిగే సంతోషానికి సమానమైన సంతోషాన్ని యివ్వగలిగేదేదీ లేదు. మీరు పక్షుల గానం ఆలకించండి. అందమైన పుష్పాలను దర్శించండి. అమాయక శిశువును తిలకించండి. ఔదార్యాన్ని గమనించండి. రసాత్మక వాక్యాన్ని చదవండి. అస్తమించే రవిని దర్శించండి. అపుడు ప్రపంచం భగవంతుని ఆవిర్భావమేనని, ప్రపంచం వెనక భగవంతుడున్నాడనే ఉత్కృష్ట అనుభూతి మీలో ఉద్దీపితమవుతుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: బి. నరసింహయ్య

శ్రీమాత జవాబులు

ప్రశ్న: చీకటి, చీకటి, అంతరించిపో! అమ్మా! మీరిక్కడ లేరా?

జవాబు: నే నిక్కడే ఉన్నాను. ఏ చీకటైనా కరిగిపోవుటకు అవసరమైన కాంతిని నీ మీద ప్రసరిస్తున్నాను. దానిని స్వీకరించుట నీ ఇష్టం.

ప్రశ్న: నేను ఏ మార్గాన్ని ఎంచుకోవాలి? అందుకు చేయవలసిన కృషికి ఏది సక్రమ సత్యవంతమైన మార్గము?

జవాబు: నిన్నటి రోజున నేను వివరించినదాన్ని చేయి — ఒక ఏర్పాటుతో క్రమపద్ధతిలో అధ్యయనం చేస్తూ నీ బుద్ధిని వినియోగించు. నీ అధ్యయనం ఆపినపుడు, మనసు విశ్రాంతి తీసుకుంటూ, నీ హృదయపు లోతులలో కేంద్రీకరించుటకు దానికి సాధ్యమవుతుంది. అపుడు చైత్యపురుషుని మూలాన్ని నీవు కనుగొంటావు. అంతట నిజమైన సంతోషము, కృతజ్ఞతలకు చైతన్యవంతమవుతావు.

నీలో ఇంకా కృతజ్ఞతాభావం మేల్కొన లేదు. అందుకే చీకటిని నేను పారద్రోలినా, అది నీ దగ్గరకు మళ్లీ తిరిగి వస్తున్నది. అది ఇప్పుడు తెలిసింది.

ప్రశ్న: నాలోని ఏదో ఒక మౌలిక అంశము దైవకృపను విశ్వసించటం లేదు. అదే కృతజ్ఞతాభావాన్ని నిరోధిస్తున్నదని అనుకుంటాను.

జవాబు: స్పష్టంగా అంతే!

ప్రశ్న: మొదట్లో మీరంటే ఎంతో ప్రేమగా ఉండేదాన్ని. కాని ఇప్పుడు అది స్వార్ధ పూరితమైంది.

జవాబు: అవును. అంతే. నీ సమర్పణను బేరసారాలతో ప్రారంభించావు. అది మూలాన్నే ఎండగట్టింది. ఏది ఏమైనా నీ సమర్పణకు బదులుగా ఏ ప్రతిఫలాన్ని ఆశించని యెడల అనతికాలములోనే, సాటిలేని ప్రేమానందాన్ని నీవు తిరిగి పొందుతావు.

ప్రశ్న: స్వార్ధపూరితమైన ప్రేమతో మీకు దగ్గరగా ఉండుట సాధ్యమా?

జవాబు: నీ స్వభావం పూర్తిగా పరిణామం చెందనంతవరకు అది మంచిచెడులతో మిశ్రమంగానే ఉంటుంది. కావున పరివర్తన సాధించేవరకు నా వద్దకు వచ్చువారంతా అహంకారంతో మిళితమైనవారుగానే ఉంటారు.

ప్రశ్న: నేను చేసే చెడ్డపనులు నాకు తెలుసు. కాని దురదృష్టకరం నేను వాటిని

నివారించలేకున్నాను. అది నన్ను బాధిస్తూ ఉంది.

జవాబు: కలత చెందకు. దైవాన్ని విశ్వసించు. విశ్వాసరాహిత్యమే చైతన్యాన్ని మరుగుపరుస్తోంది.

ప్రశ్న: అమ్మా! నా ప్రేమ స్వచ్ఛ చైత్యపురుష ప్రేమగా ఎలా ఉండాలో బోధించు.

జవాబు: నీ గురించి ఆలోచించకు.

ప్రశ్న: ఏకాంతములో ఉంటూ, నిశ్శబ్దాన్ని పాటించేలా నన్ను అనుమతించు, తల్లీ.

జవాబు: నీ మనస్సును నిశ్శబ్దీకరించు. ఏకాంతంలో నీ చైత్యపురుషుని దరి చేరు. అక్కడ నన్ను నీవు చూస్తావు.

ప్రశ్న: నిశ్శబ్దాన్ని పాటించి ఏకాంతంలో చైత్యపురుష సన్నిధిలో ఉండడం ఎలాగో తెలుపు. నీవు మాత్రమే ఆ స్థితిలో నన్ను ఉంచగలవు.

జవాబు: ఇది అంతా పూర్తిగా తామసికమైన ప్రశ్న. నా చైతన్యము సదా పని చేస్తూనే ఉంది. కాని నీ వైపు నుంచి నీ ఇచ్ఛాశక్తిని శ్రమింపచేసి తగిన కృషి చేయి.

ప్రశ్న: తల్లీ నిన్ను ఎలా కనుగొనాలో, అందుకెలా కృషి చేయాలో తెలుపవా!

జవాబు: నీ ఇచ్ఛాశక్తిని శ్రమింపచేయాలి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: సిద్దులగారి త్రివేణి

(*CWM* Vol. 17, pp. 98-101)

కృతజ్ఞత వ్యక్తపరచే ఉత్తమోత్తమమైన మార్గము

ప్రశ్న: ప్రియమైన మాతా! మానవుని పట్ల మరియు దైవము పట్ల కృతజ్ఞతను వ్యక్త పరచుటకు ఉత్తమమైన మార్గమేది?

జవాబు: మానవుడిని, దైవాన్ని, ఎందుకు జోడిస్తారు? మానవుడు అంతస్సత్వంలో దైవం. కాని ప్రస్తుతానికి కొన్ని అరుదైన మినహాయింపులు తప్పించి, మానవుడు తన అంతరంగంలో ఆరూఢుడై వున్న దైవాన్ని గూర్చిన యిసుమంతైనా ఎరుక కలిగి వుండడు. కేవలం యీ ఎరుక లేకపోవుటయే తన యొక్క భౌతిక ప్రపంచపు కృత్రిమ ప్రవృత్తికి ఆలంబనమౌతోంది.

మన కృతజ్ఞత భగవదర్పితంగా వుండాలని నేనిదివరలోనే మీకు వ్రాసాను. ఇక మానవుని విషయంలో, కావలసిన దేమిటంటే, సద్భావనతో కూడిన సదవగాహన మరియు పరస్పర సహకార వైఖరి.

దైవం పట్ల ఒక గాఢమైన, తీవ్రమైన యెడతెగని సంపూర్ణ కృతజ్ఞతాభావన కలిగి వుండుట సంతోషంగా, ప్రశాంతంగా నుండుటకు అత్యుత్తమమైన మార్గం.

దైవం పట్ల కృతజ్ఞతను వ్యక్తపరచుటకు గల ఒకే ఒక సత్యమైన మార్గము, ఆతనితో మమేకం చెందటమే.

*

మన కృతజ్ఞతను వ్యక్తపరచుటకు చేయవలసిన ఉత్తమ కార్యమేమనగా, మనలో నున్న అహంకారాన్ని రూపాంతరీకరించాలి. ఇందుకు నిరంతర కృషి కావాలి. ఇతరులలో పరివర్తన లేదనే మిషతో మానవుని అహంకారం అతనిని విసర్జించుటకు నిరాకరిస్తుంది. అది దుస్సంకల్పానికి పట్టుకొమ్మ అవుతుంది. అందుకే పరులు చేసేదేమిటంటే విషయం పట్టించుకోకుండా, తనను తాను పరివర్తన గావించుకొనుట ప్రతి ఒక్కరి కర్తవ్యం.

ఈ పరివర్తన, ఈ అహంకార నివృత్తి, నిరంతర శాంతిసౌభాగ్యాలను అనుభవించే ఏకైక మార్గమని మనుషులకు అవగాహన మేర్పడితే, అందుకు అవసరమైన కృషి సల్పుటకు వారు సమ్మతిస్తారు. అందుకే వారిలో యిట్టి ధృఢనమ్మకం మేల్కొనాలి.

ప్రతి ఒక్కరికి పదే పదే చెప్పవలసింది ఏమంటే: నీ అహంకారాన్ని అంత

మొందించు. అప్పుడే నీలో శాంతి ఆధిపత్యం వహిస్తుంది.

ఒక అవ్యాజమైన ఆకాంక్షకు దైవసహాయం యెల్లవేళలా ప్రతిస్పందిస్తుంది.

*

ప్రభూ, పరమోన్నత సత్యమా,

మిమ్ము తెలుసుకోవాలని, సేవించాలనే మా ఆకాంక్ష.

మీగు తగిన బిడ్డల మగుటకు మాకు సహాయపడుము.

ఇందుకొరకు కృతజ్ఞత మా హృదయాలలో నిండి, మా జీవితాలను శాశించు నట్లు, మీ దీవెనలు మాకు సదా వుంటాయనే చైతన్యం మాకు కలిగించు.

*

అహంకారయుతంగా మనిషి కృతజ్ఞత కలిగి వుండలేడు — కారణం, తాను కోరినది తనకు దక్కినప్పుడు అది తన ప్రయోజకత్వమే అనుకుంటాడు. తనకు అక్కరలేనిది లభిస్తే, దానిని తీవ్రంగా నిరసించి, అందుకు ఎవరు బాధ్యులని తాను అనుకుంటాడో వారిపై ఆ నిందను మోపుతాడు — వారు దైవముకాని, మానవుడుకాని లేక దివ్యప్రకృతిగాని.

*

కృతజ్ఞత

దైవం నుండి అందే దివ్యకృపకు ప్రేమపూర్వకమైన గుర్తింపు.

దైవం నీకు చేసిన దానికి మరియు చేస్తున్నదానికంతా, నమ్రతతో కూడిన గుర్తింపు.

దైవం నీకు ఏమి చేస్తున్నాడో దానిని అనుభవించే యోగ్యత కుంటువడకుండా, నీ శక్తి మేరకు నీవు చేయగలిగినంత బాగుగా చేయగలందులకు నీకు దైవం పట్ల కలిగే సహజసిద్ధమైన హృదయపూర్వక విధేయతా భావన.

*

కృతజ్ఞత: మూసివున్న ద్వారాలను తెరచి, రక్షణ నొసగే దైవకృపను అంతరాల్లోకి లోతుగా చొప్పించగలిగేదానివి, నీవే.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

పని ఆవశ్యకత

నువ్వేపనీ చేయకపోయినట్టయితే, ఎటువంటి అనుభవాన్ని పొందలేవు. జీవితం మొత్తం వొక అనుభవక్షేత్రం. నువ్వు వేసే ప్రతి అడుగు నీకు కలిగే ప్రతి ఆలోచన, చేసే ప్రతి పని వొక అనుభవం కాగలదు. అయితీరుతుంది. అందుచేత సహజంగా పని వొక విశిష్ట అనుభవరంగం. అక్కడ వ్యక్తి యొక్క అన్ని ప్రగతి సాధనాలు, అంతరంగంలో సాధించే కృషికి ఆచరణీయాలు కావాలి.

కర్మ చేయకుండా నువ్వు ధ్యానం లేదా చింతనలో వుండిపోయినట్టయితే నీ సాధన యే దశలో వున్నదీ తెలుసుకోలేవు. నువ్వొక భ్రాంతిలో జీవిస్తావు. అదే నీ సాధన ప్రగతికి సంబంధించిన భ్రమ. నువ్వు పని చేయడం మొదలుపెడితే యితరులతో యేర్పడిన సంబంధాలు, పదార్థ సంబంధిత వృత్తి మొదలైనవన్నీ మొత్తం వొక అనుభవక్షేత్రం. తను సాధించిన ప్రగతిని గూర్చిన స్పృహ మాత్రమే కాకుండా సాధించవలసిన ప్రగతి కూడా యెంత వుందో తెలియజేస్తుంది. నువ్వు నీ లోనే మూసుకుపోయి నిష్క్రియాపరత్వంతో వుంటే, వూహాజనిత భ్రాంతిలోనే జీవిస్తావు పూర్తిగా. ఏ క్షణంలో, నువ్వు నీ క్రియాకార్యకలాపాలను బహిరంగపరుస్తావో, యితరులతో, యితర పరిస్థితులతో, జీవిత సత్యాలతో యేర్పడే సంబంధంలో అడుగు పెడ్తావో అప్పుడే నువ్వు అసలైన వాస్తవిక వ్యక్తాతీత (నిరహంకార) దృక్పథాన్ని యేర్పరుచుకుంటావు. నువ్వు ప్రగతి సాధించావో లేదో తెలుసుకోగలుగుతావు. నువ్వు పూర్వం కంటె, ప్రశాంతంగా, చైతన్యవంతంగా, దృఢంగా, నిస్వార్థంగా వున్నావో లేదో తెలుసుకోగలుగుతావు. నిష్కామంగా, నిష్పాక్షికంగా యే బలహీనత, యే అవిధేయత లేకుండా నీ వన్నిటినీ గమనించి జాగ్రత్తపడడం పనిచెయ్యడం వల్లనే సాధ్యపడుతుంది. కాని కేవలం ధ్యానంలోనే వుండిపోయినట్టయితే పూర్తిగా ఏకాకివై సంపూర్ణ భ్రాంతిలో చిక్కుకుని యెన్నటికీ బయటపడలేవు. అలా వుండి అసాధరణ విషయాన్ని నువ్వు గ్రహించావని అనుకున్నట్టయితే అది నీ భావన మాత్రమే. ఆ నీ వ్యక్తిగత భ్రాంతి నువ్వలా భావించేలా చేస్తుంది.

ప్రార్థనలు — ధ్యానములు

నవంబరు 28, 1912

మన బాహ్యజీవనం నిత్యమూ ప్రతి క్షణం చేసే కార్యకలాపం — ఇది ధ్యానచింతనాల కొరతను తప్పనిసరిగా తీర్చదా? వీటిలో ఒక్కొక్కదానికీ, కేటాయించే సమయం, సాఫల్యం కోసం చేసే ప్రయత్నం కోసం కేటాయించిన సమయంతో సరి కాదా? ధ్యానం, చింతనలతో యివన్నీ (జీవన కార్యకలాపాలన్నీ) కలిపినప్పుడే ఫలితం దొరుకుతుంది. అంటె సమైక్యత సిద్ధిస్తుంది. పువ్వు వికసిస్తుంది. దైనందిన చర్యలు స్వర్ణకారుని దాగలిపై సుత్తి దెబ్బలు తినే మూలకపదార్థాలు. అవి అలా శుద్ధి, పరిశుద్ధి అయి మృదువుగా, ప్రకాశవంతం అయేంతవరకు మళ్ళీ మళ్ళీ ప్రక్రియ అలా సాగిపోతూనే వుంటుంది. సంపూర్ణ ప్రగతి సాధింపబడి బాహ్య కార్య కలాపాలు అవసరం లేదనే స్థితికి వచ్చే ముందు, ఈ పదార్థాలన్నీ, ఒకదాని తరువాత ఒకటి కఠిన పరీక్ష ద్వారా అలా సాగిపోతూనే వుండాలి. అప్పుడే యీ వ్యవహారం నీ అభివ్యక్తిలోకి మలుపు తిరుగుతుంది. ఆ విధంగా కష్టపడి క్రమంగా ముందుకి పోవడం, ధ్యానం వాటికందించే ప్రకాశంతో రెండు పనులు యేకకాలంలో జరిగి, యితర చైతన్య కేంద్రాలన్నీ జాగృతం కావాలి. అందుచేత గర్వం, సాధించినదానికి సంతృప్తిచెందడం, అనేవి వ్యక్తికి యెదురయే ఆటంకాలన్నింటిలోకి అత్యంత నికృష్టమైన ఆటంకం. అత్యంత నమ్రతతో భగవత్ప్రసాదమయిన ప్రతి చిన్న అవకాశాన్ని తప్పకుండా తీసుకుని, అసంఖ్యాకమయిన అంశాలన్నింటినీ మథించి పరిశుద్ధి చేసుకోడానికి వాటిని మృదువుగా, నిరహంకారంగా తయారుచేయాలి. ప్రక్షాళనలో 'నేను' అన్నది మరిచిపోయేటట్టు భక్తి, కరుణ, సాధుత్వం సంతరించుకోవాలి. ఈ లక్షణాలన్నీ మనిషికి స్వాభావికం కావాలి. అప్పుడు వాళ్ళు చింతనలో పాలుపంచుకోడానికి తయారుగా వుంటారు. అత్యున్నత యేకాగ్రతతో, ఓ స్వామీ! నీతో వారి అభేదత్వాన్ని గ్రహిస్తారు. అందుచేతనే సుదీర్ఘము, ఆలస్యము అయినప్పటికీ కర్మ అత్యావశ్యకమని నా కనిపిస్తుంది. హడావిడిగా, హఠాత్తుగా జరిగే పరివర్తనలు సంపూర్ణమైనవి కావు. అవి మనిషి యదార్థస్థితిని మార్చేస్తాయి. అవి బేషరతుగా రాజమార్గంలో అడుగుపెట్టొచ్చు. కాని నిజం చెప్పాలంటే, లక్ష్యాన్ని సాధించాలంటే ప్రతి విషయం, ప్రతి సంఘటనతో అనేక

అనుభవాల అవసరం నించి యెవరూ తప్పించుకోలేరు.

మూలం: శ్రీమాత

ఆత్మ పరిశీలన, ఆత్మ విజయం, ఆత్మజ్ఞానం కొరకు కర్మ చేయాలి. కర్మ దాని స్వంత బాహ్య ప్రత్యక్షఫలాల కోసమో, లేదా, భవిష్యత్తు కోసమో, మాత్రమే కాదు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

సరియైన పద్ధతిలో పని

నీవు పనిచేస్తున్నపుడు — అదేదైనాగానీ, ఏమైనాగానీ — అది చేస్తున్నపుడు దైవాన్ని మరచిపోకుండా జాగ్రత్తగా చేయాలి. నీవు చేస్తున్న దానిని సమర్పణగా చేయాలి. నిన్ను నీవు గూడా సమర్పించుకోవాలి. అపుడు ఆయన నీ ప్రతిక్రియ లన్నిటినీ మారుస్తాడు. నీవు మారేందుకు ఇది అవసరం. అంటే వాటిని స్వార్థంగా, మూర్ఖంగా, అజ్ఞానంగా, చిల్లరమల్లరగా గాకుండా, అత్యంత ఉదారంగా, ప్రసన్నంగా, నిస్వార్థంగా మారుస్తాడు. ఆ విధంగానే నీవు అభివృద్ధి చెందగలవు. నీవు ప్రగతిని సాధించడమే గాదు, సామూహిక ప్రగతికి కూడా సాయపడగల్గుతావు. ధ్యానం చేసేందుకు కూర్చొని ప్రతీ ఆలోచనను దాని త్రోవన దానిని పోనిచ్చే వారిలో ఏ విధమైన అభివృద్ధిని నేనింతవరకూ గమనించలేదు. (ఎందుకంటే అక్కడ ధ్యానమనేది అసలు లేనే లేదు. అంతా శూన్యమే) అలాంటి వారిలో ధ్యానం అనే దానికి అర్థమే లేదుగనక వారిలో అభివృద్ధి కూడా శూన్యమే. అలాగే యోగం అనేది ఒక నటనగా గాకుండా, బాహ్యంలో రూపాంతరం కోరుతూ, ప్రపంచంలో దైవావిష్కరణ జరగాలన్న అభిప్రాయంతో ఎంతో కొంత నిస్వార్థంగా ఏమాత్రం కోరికలుగాని, ముక్తినిగానీ కోరకుండా హృదయపూర్వకంగా ప్రయత్నం చేసినవారిలో — ఎంతో ప్రగతిని ఒక విధంగా అద్భుతమైన ప్రగతి అనవచ్చు — గమనించాను.

*

నీ అంతర్ముఖ ఏకాగ్రతలోనే కాక, బాహ్య క్రియాకలాపాలలో కూడా నీవు సక్రమ దృక్పథం కలిగి ఉండాలి. అలా ఉంటూ, సర్వమూ శ్రీమాత మార్గనిర్దేశకత్వ

ములో ఉంచినపుడు, నీ కష్టాలు వైదొలగుతాయి. లేదా వాటిని సులువుగా అధిగమి స్తావు. విషయాలు నిలకడగా సాగుతాయి.

*

నీ ధ్యానంలోను, క్రియాకలాపాలలోను నీవు ఒకే మాదిరిగా ఉండు. శ్రీమాతకి ఉన్మీలనం చెంది ఉండు. ఆమె మార్గనిర్దేశకత్వానికే అంతా వదిలిపెట్టు. నిన్ను ఆదుకునే రక్షక దివ్యశక్తిని ప్రశాంతంగా వాంఛించు. నీ పని కది సహకరిస్తుంది. భ్రష్టు పట్టించే తప్పుడు మార్గంలో నడిపించే దుష్ప్రభావాలను నిరాకరించు.

*

ఈ సూత్రాన్ని పాటించు. నీ సత్వమంతా కూడా, ప్రశాంతంగా, దివ్యశక్తికాంతుల రక్షణలో మమేకమై ఒక్కటిగా ఉంటుంది.

*

నీవు యెల్లప్పుడూ సక్రమ దృక్పథంలో ఆధ్యాత్మిక వాతావరణంలో, చైత్యపురుష జాగృతిలో శ్రీమాత శక్తికి తెరుచుకుని ఉండటంలో — ఈ పరిస్థితులలోనే, నీ గెలుపు ఓటములు ఆధారపడి ఉంటాయనే సంగతి నీవు గ్రహించాలి.

*

నీ ఉత్తరాలు ద్వారా నాకు తెలిసింది నీవు నీ అభిప్రాయాలను, ప్రణాళికలను, మాటలను, చేతలను గాఢంగా పట్టుకొని వాటికే ప్రాధాన్యత నిస్తూ, వాటినే బలంగా నమ్ముకొన్నావని... నిజమే. నీ వైపు నుండి ఏ ప్రయత్నం లేకుండానే ఆ దివ్యశక్తి చాలా ప్రగాఢంగా పనిచేస్తుంది. నీ సత్తా పనిచేసేందుకు కావలసినది అంగీకారం. కృషి కాదు. నీ ప్రయత్నం కాదు.

*

సరే, అయితే, యోగంలోని భావన ఏమంటే — మానవుడు తన పరిమితత్వమును, విశ్వాసంతో తన కంటె ఉన్నతతరమైనదానికి ఉన్మీలనం గావించగలిగినపుడు, నీ కృషి అందుకు ఉపకరిస్తుంది. మామూలు సాధారణ జీవితంలో గూడా విశ్వజనీనమైన శక్తి చేతిలో వ్యక్తి అనేవాడు నిమిత్తమాత్రుడే. అయితే అతడు అహంకారంతో అంతా తానే చేస్తున్నానన్న భ్రమలో వుంటాడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కొంగర భాస్కరరావు

శ్రీఅరబింద సొసైటీ — దాని లక్ష్యాలు

శ్రీమాత తే 19-9-1960 దీ న సంతకం పెట్టిన శ్రీఅరబిందో సొసైటీ యొక్క Memorandum of Association లో పొందుపర్చబడిన వాటిలో భాగాలు:

భారతదేశంలోను, బయట ఇతర దేశాలలోను ఈ క్రింద పేర్కొనబడిన లక్ష్యాలు అమలుపర్చవలెనని శ్రీఅరవింద సొసైటీ స్థాపించబడింది.

1. శ్రీమాతారవిందుల ఆదర్శాలు, లక్ష్యాలు, వారి సమగ్ర యోగం, సొసైటీ సభ్యులకు, సాధారణ ప్రజానీకానికి తెలియచేయటానికి వాటిని సాధన చేసి సిద్ధింపచేయటానికి, శ్రీఅరవిందులు ఊహించిన ఆధ్యాత్మిక సమాజ సాధనకు.
2. సమగ్ర విద్యావిధానంలో — ఆధ్యాత్మిక, చైత్యపురుష, మానసిక, ప్రాణిక, శారీరక విద్య — విద్యార్థులకు, ఉపాధ్యాయులకు ప్రపంచవ్యాప్తంగా శిక్షణ నందించటానికి.
3. శ్రీఅరవింద అంతర్జాతీయ విద్యాకేంద్రవికాసానికి, అలాటి ఇతర విద్యాకేంద్రాలకు — ధన, వస్తు రూపేణ విరాళాలు, బహుమానాలు, ధనసహాయం, ఇంకా వివిధ ఇతర మార్గాలలో సహకరించటానికి.
4. శ్రీమాతారవిందుల సమగ్రయోగ విధాన అధ్యయనానికి, ఆచరణకు, — అధ్యయన శిబిరాలు, గ్రంథాలయాలు, ఆశ్రమాలు మరి ఇతర సంస్థల నేర్పాటు చేయటానికి, ఉన్నవాటిని ప్రోత్సహించి బలోపేతం చేయటానికి.
5. శారీరక వికాసం కోసం, క్రీడల కోసం ఆత్మసంకల్పంతో కూడిన క్రమశిక్షణ నందించటం కోసం, వాటిని ప్రోత్సహించి, నేర్పటం కోసం, ఇంకా, ఇతరులకు సేవాసహకారాలు అందించేందుకు, మరియు, ఆరోగ్యము, శారీరక పరిపూర్ణత ప్రోత్సహించే — కార్యక్రమాల కోసం, కేంద్రాలు స్థాపించటానికి,
6. విజ్ఞానశాస్త్రం, సాహిత్యం, లలితకళలు — వీటి అధ్యయనం, వీటిలో పరిశోధన కొనసాగించేందుకు ప్రోత్సహించి తోడ్పాటు నందించి, అందుకు సహకరించేలా వ్యవస్థీకరించటం,
7. సొసైటీతో సమాన లక్ష్యాలుకల మరి యే ఇతర సొసైటీ, ట్రస్టు లేదా సంస్థ, చట్టబద్ధం కాబడినదైనా, కాకపోయినా దానిని పూర్తిగాకాని, పాక్షికంగాకాని

స్వాధీనం చేసుకోవటం లేదా సంలీనం చేసుకోవటం, లేదా సహకారం అందించి పోషించటం.

8. సొసైటీ లక్ష్యాలను ప్రోత్సహించేందుకు, బలపర్చేందుకు పుస్తకాలు, పత్రికలు, ప్రకటనలు, ఇతర రచనలు అచ్చువేయించి ప్రచురించటం, అమ్మటం. నలుగురికీ ఉచితంగా లేక ఖరీదుకి పంచటం, చలనచిత్రాలు నిర్మించి ప్రదర్శించటం, వాటి ద్వారా వ్యాప్తి కావించటం;...

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

శ్రీఅరవిందులు ఊహించిన ఆధ్యాత్మిక సమాజం

సక్రమమైన ఆధ్యాత్మికత: వ్యక్తిగత సమగ్రతకి, సామాజిక సమగ్రతకి మనకు ఉన్న ఒకే ఒక తుది ఆశ ఆధ్యాత్మికతయే. అలాగని ఇహలోక సంబంధమైన లౌకిక వ్యవహారాలను చిన్నచూపు చూడటం కాదు. వాటిని స్వీకరించి సాధిస్తూనే, వాటి నధిగమించి, ఉన్నత ఆత్మసాధనలో ఆధ్యాత్మికత నిమగ్నమవుతుంది. మనిషియొక్క హేతువాదం, సౌందర్యాభిరుచి, నైతిక విలువలు, ప్రాణికతత్వము, భౌతికతత్వము, భౌతిక విజ్ఞాన పిపాస, అందమైనవాటి పట్ల ఆకర్షణ, ప్రేమ, దాని ఆవశ్యకత, అధికారం కోసం ప్రాకులాట, సుసంపన్న జీవితము — వీటన్నిటినీ, ఆధ్యాత్మికత తనలోకి తీసుకుంటుంది. వాటికి చెందవలసిన వాటిలో ఉన్న వాటి యొక్క దివ్య సంవేదన, దైవీభావము — వీటన్నిటినీ ఆధ్యాత్మికత ఆవిష్కరిస్తుంది. ఇంకా, వాటిని పరస్పరం సమన్వయపరుస్తుంది. అవి నడిచే వక్రమార్గాల నుంచి, చీకటి దారుల నుంచి తప్పించి కాంతివంతమైన మార్గంలో నడిపిస్తుంది. స్వయం సమృద్ధమైన మానవ మేధస్సును, సర్వోత్కృష్టమైన, పరమ శ్రేష్ఠమైన, అపారమైన తన వెలుగుకు మూల ఉత్పత్తి స్థానంగా ఏనాటికీ ఆధ్యాత్మిక శక్తి అంగీకరిస్తుంది. ఆధ్యాత్మిక వికసనమే, సహేతుకమైన, పరమమైన ప్రక్రియగా, సాధనకు అంతిమ లక్ష్యంగా ఆవిష్కారమవుతుంది. మానవుడు వ్యక్తిగతంగాను, సామూహికంగాను ప్రయత్నించి సాధించవలసినది ఇదే.

ఆధ్యాత్మిక సమాజం: అస్తిత్వానికి అత్యావశ్యకమైన మూడు సత్యసాధనల సిద్ధి కోసం ప్రయత్నించేదిగా ఆధ్యాత్మిక సమాజం ఆరంభమవుతుంది. అవి దైవము,

స్వేచ్ఛ, సమైక్యత. వీటిని వీటి వైరుధ్యాలలో సమస్త ప్రకృతి మరుగుపర్చి ఉంచటానికి ప్రయత్నిస్తున్నట్లు ఉంటుంది. జనబాహుళ్యాని కివి కేవలం స్వప్నాలుగా, మాటలుగానే ఉంటాయి. ఈ మూడు అంశాలూ ఒక్కటే. దైవాన్ని సిద్ధింపచేసుకోకుండా స్వేచ్ఛాసమైక్యతలు సమకూడవు. అప్పుడే నీ సర్వోన్నత జీవాత్మను, సర్వభూతనివాసియైన పరమాత్మను వశం చేసుకోగలుగుతావు. మనం సాధారణంగా పిలుచుకునే స్వేచ్ఛా, సమైక్యతలు వేర్పాటు ధోరణిలో పరాధీనంగా బ్రతికే ప్రయత్నాలు. తమకు తామే కేంద్రస్థానమై ఉంటూ తమ చుట్టూ గుడిగుడి గుండంగా తిరుగుతూ, వేసే పిల్లిమొగ్గలు. భగవంతుని సాక్షాత్కరింపచేసుకుని ఆయన వశంలో ఉన్నపుడే మనిషికి వాస్తవమైన స్వేచ్ఛ. నిజమైన సమైక్యత అంటే ఏమిటో అపుడే తెలుసుకుంటాడు. మరే విధంగానూ ఎప్పటికీ కాదు. తాను తెలుసుకోవలసిన దైవం వేచి ఉన్నాడు. అయితే మనిషి ఆయన కోసం అంతటా వెతుకుతాడు. భగవంతుని ప్రతిమలను సృష్టిస్తాడు. కాని నిజానికి తాను అన్వేషించేది, కనుగొనేది, నిలుపుకున్నది, ఆరాధించేది కేవలం తన అహాన్ని, అహంకారయుతమైన జీవనాన్ని మాత్రమే. అహం కీలకమైనది. దీన్న వదులుకోవాలి. అప్పుడే అహంకారం తన వేటకు స్వస్తి వాక్యం పలుకుతుంది. బాహ్యాంతర జీవనంలో, మనిషికి ఆధ్యాత్మికత ప్రప్రథమంగా సాధించగలిగే అవకాశం అప్పుడే లభిస్తుంది. ఇంకా ఇది సరిపోదు. ఇది కేవలం ఒక ఆరంభమే అవుతుంది. ఆధ్యాత్మికత లోనికి గుడ్డిగా ప్రవేశించటం కాకుండా అందుకు నిజమైన ద్వారం తెరుచుకుంటుంది.

ఆధ్యాత్మికంగా ఉదాత్తమైన సమాజం, ఆధ్యాత్మీకరింపబడిన వ్యక్తులు లానే, అంతరంగ జీవనంలో ఉంటుంది. అహంకారంలో జీవించదు. ఆ సమాజానికి అహం సామాన్య గుణం అవదు. ఆత్మజీవనం సామాన్య గుణంగా ఉంటుంది. అహంకారం నుంచి విముక్తి వాళ్లల్లో ప్రస్ఫుటమైన గుణంగా ఉంటుంది. అహంకార నిర్మూలనం కూడా, బలవంతంగానో, నచ్చచెప్పి ఒప్పించడం ద్వారానో జరుగదు. అలాగైతే, వ్యక్తి తాను కష్టపడి సంపాదించుకున్న అతివిలువైన వ్యక్తిగత ఇచ్ఛాశక్తిని, ఆకాంక్షలను, సామూహిక ఇచ్ఛాశక్తులకు, లక్ష్యాలను సాంఘికపరమైన అహంకారానికి ఆహుతి కావించడం అవుతుంది. అలాగైతే బ్రహ్మాండమైన నిరాకార పూజాపీఠం దరికి బలిపశువును బలి ఇవ్వటానికి బలవంతంగా లాక్కొని వెళ్ళినట్లు అవుతుంది. అది చిన్న (వ్యక్తిగత) అహాన్ని, పెద్ద (సామూహిక) అహానికి

ఇచ్చే బలి అవుతుంది. సామూహిక అహం అంటే వ్యక్తులందరి యొక్క అహంకారాలు ఒక్కటైన అహం మాత్రమే కదా. అది రాసిలో పెద్దది. వాసిలో అల్పమైనది. విశాలమైనది కాదు. ఉన్నతమైనది కాదు. పూజించటానికి అనర్హమైనది. కళంకితమైనది. వికారమైనది. అదొక మూఢనమ్మకం. వ్యక్తిగత అహం కంటె కూడా హీనమైనది. అహంకార రాహిత్యం ద్వారా ఆధ్యాత్మిక తత్వం కలిగిన వ్యక్తి అంతరాత్మను అన్వేషిస్తాడు. అదే అందరిలోను ఉన్నది. పరిపూర్ణత, సమగ్రత సమకూర్చేది. అందులో మనుగడ సాగించడమంటే పరిపూర్ణతకి ప్రతిరూపంగా యెదిగి ఉండటమే అవుతుంది. వ్యక్తిగతంగానే అయినా అంతటిని ఆలింగనం చేసుకునే సార్వత్రిక స్వభావంలో కలిగిన విశ్వవిశాల పరిధిలో చైతన్యవంతంగా ఉండటం. భారతీయ ప్రాచీన రచనల ప్రకారం, త్రేతాయుగం (the second age) దివ్యశక్తి పాలనలో ఉన్న యుగం (the age of Power). పరిపాలకుడు విష్ణువు అంశ కలిగి ఉన్నవాడు. ద్వాపరయుగం (the third), the age of balance. పాలకుడు శాసనకర్త, లేక సూత్రబద్ధం చేసినవాడు. సత్యయుగంలో దైవం యజ్ఞసంభూతుడు, అంటే, కర్మాధిష్ఠాన దైవముగా, అందరి హృదయాలలో అభివ్యక్తుడు. ఈ దైవీసామ్రాజ్యం అందరి హృదయాల్లోను ఉంది. దైవం ఎక్కడో స్వర్గలోకంలో కనుగొనబడవలసినవాడు కాడు. హృదయాధిష్ఠాన దైవంగా గుర్తించాలి. అపుడే ఆ యుగం సత్యయుగంగా పరిణమిస్తుంది. ఫలితంగా సత్యము బాహ్యంగా రూపుదాల్చి ఉంటుంది.

అందుచేత తొలిసారిగా ఆధ్యాత్మికత సంతరించుకున్న సమాజానికి కూడా మనిషిలో అంతరంగ ప్రేరణ వల్ల దివ్యాత్మ వెల్లడి కావటం మొట్టమొదటి లక్ష్యమవుతుంది. ఆ సమాజపు సర్వచలిత చాలనాలకు — విద్య, శాస్త్రవిజ్ఞానము, నైతిక సూత్రాలు, కళలు, ఆర్థిక రాజకీయ ఆధారిత రూపాలు, కట్టుబాట్లు, వీటన్నిటికీ కూడా — అదే లక్ష్యము. ప్రాచీన వేదకాలంలో ఉన్నతశ్రేణి వర్గాలకు ఇదియే సాంస్కృతిక క్రమశిక్షణ అయింది. అలాగే మొత్తం విద్యావిధానమంతటికీ ఇదే ప్రాతిపదికగా, లక్ష్యమవుతుంది. మొత్తం విజ్ఞానం అంతటినీ తన పరిధిలోనికి స్వీకరిస్తుంది. నిర్దిష్ట మార్గము, లక్ష్యము ఇదే అవుతుంది. ప్రాపంచిక విషయసామర్థ్యానికే కాక, ఆత్మోన్నతి, ఆత్మాన్వేషణలకీ ఇదే పరివ్యాప్త జీవలక్షణం అవుతుంది. భౌతిక మానసిక విజ్ఞానశాస్త్రాల అధ్యయనం చేసేది కేవలం లోకజ్ఞానం కోసం, మానవుని భౌతిక అవసరాలు తీర్చుకోవటంలో ప్రకృతి ప్రక్రియలు తెలుసుకోవటం

కోసమే కాక, వీటన్నిటి ద్వారా, వీటన్నిటిలోను, వీటన్నిటికీ మించి, వీటికి వెనుక గుప్తంగా ఉన్న దైవాన్ని, జీవాత్మను కనుగొనటం కోసమే అవుతుంది. ఈ సమాజంలో నీతినిబంధనలకు లక్ష్యం కార్యాచరణ నియమనిబంధనల విధానాలను సుస్థిరపరిచేదిగా కాక మానవరూపంలో పశువుగా ప్రవర్తించే మానవమంద యొక్క వికృత, అజ్ఞాన సాంఘిక సూత్రాలకు అనుబంధంగా ఉండేవాటిని కొంతవరకు సరిదిద్దేదిగా ఉంటూ, మానవుని లోని దివ్యస్వభావాన్ని పెంపొందిస్తుంది. కళ తనకు నిర్దేశిత లక్ష్యంగా, ఆత్మాశ్రయము, మరియు, బాహ్య వాస్తవ ప్రపంచ ప్రతిరూప చిత్రణం మాత్రమే కాక, గుర్తించదగిన, గమనార్హమైన కల్పనాశక్తితో కూడిన దృష్టితో ఆంతరంలోకి కూడా వెళ్లి దివ్యసత్యసుందరరూపాలను ఆవిష్కరిస్తుంది. మనకు బాహ్యంగా అగుపించే రూపాలు, అంతర్గతంగా గమనించతగిన ఆకృతులకు ముసుగులు.

తన సామాజిక వ్యవస్థలో ఆధ్యాత్మిక సమాజం, సాధుపుంగవుడు నుంచి నేరస్థుడు వరకూ ఉండే వ్యక్తులను సాంఘికసమస్య దృక్పథంతో పరిగణించదు. నేర్పుతో కల్పించబడే యంత్రాంగం ద్వారా పరిశోధించి విచారణ చేయవలసినవారుగానూ వాళ్లను చూడదు. వాళ్లందరూ ఒకే మూసలో పోతపోసి అందరు ఒకేలా ఉండవలసినవాళ్లు లేదా, అలా లేకపోతే అణగద్రొక్కి పారవేయవలసినవాళ్లు అనుకోదు. అలాకాక వారిని ఒక వలలో చిక్కుకుని బాధపడుతూన్న విముక్తి కాబడవలసిన జీవాత్మలుగా పరిగణిస్తుంది. ఇంకా వీళ్లు, ఆత్మవికాసానికి ప్రోత్సహింపబడవలసిన వాళ్లు అని భావిస్తుంది. ఆత్మవికసనం పొందినవాళ్లు అయితే, దిగువస్థాయిలో ఉన్న ఇంకా ఎదగని జీవాత్మలకి శక్తిసహకారాలు అందించవలసినవాళ్లుగా పరిగణిస్తుంది. ఆధ్యాత్మిక సమాజం, ఇక్కడ, తన ఆర్థికవిధానంలో పోటీ పద్ధతి లేక సహకారపద్ధతిలో అపరిమితమైన వస్తూత్పత్తి యంత్రాంగాన్ని సృష్టించదు. కొందరికే పరిమితంకాని, అందరికీ, ప్రతివ్యక్తికీ, తనకు అవకాశం ఉన్నంతలో ఉన్నత శ్రేణిలో, స్వస్వభావానుగుణంగా, ఆనందంగా పనిచేసే అవకాశం, అంతరంగ వికాసానికి తగినంత తీరికసమయం కల్పిస్తుంది. దానితో పాటు, అందరికీ సుసంపన్నము, సుందరము అయిన జీవనాన్ని కల్పిస్తుంది. తనయొక్క రాజకీయ విధానంలో దేశాలను, రాజ్యాలను అపరిమితమైన రాజ్యాంగ యంత్రాంగంగా పరిగణించదు. దానిని క్రమబద్ధీకరించే రక్షకుడు అనేవాడు ఉండడు. ఆ యంత్రాం

గాన్ని తన దైవంగాను, విస్తృత విశాల అహంగా భావించడు. అదొక పూజాపీఠం గాను, దానికి ప్రజలను బలిచేయడం, తనకు తాను బలి అవడం — ఆ రకంగా ఆ రాజకీయ యంత్రాంగాన్ని సుస్థిరంగాను, శక్తివంతంగాను, మరింత విస్తృతంగాను, సంకీర్ణంగాను, గందరగోళంగాను, యాంత్రికంగా మరింత సమర్థవంతం పరిపూర్ణం కావించాలనుకోవటం ఉండదు. ఈ రాజ్యాంగాలు, దేశాలు పరస్పరం సత్సంబంధాలు నెలకొల్పుకొని తృప్తిగా ప్రశాంతంగా ఉండనూ ఉండవు. ఎందుకంటే ఇవి అనారోగ్యకరమైన, నష్టదాయకమైన యంత్రాంగాలు. ప్రశాంతంగా ఉండవు. పరస్పరం విషవాయువులు ప్రసరింపచేసుకుంటూ ఉంటాయి. ఘర్షణసమయాలలో సాయుధబలగాలను మోహరించి పరస్పరం దాడులు చేసుకుంటాయి. ఇవి ఆధునిక మారణాయుధాలు ఉపయోగించుకుంటూ పరస్పరం హతమార్చుకోవటం, అమాయక ప్రజలను బలిచేయటం ఉంటుంది. ఆధ్యాత్మీకరింపబడిన సమాజం, ప్రజలను, సామూహిక జీవాత్మలుగా పరిగణిస్తుంది. దైవం మరుగై గుప్తంగా ఉంటుంది. తమలో ఉన్న దైవాన్ని స్వయంగా ఆవిష్కరించుకోవాలి. తమ స్వభావానుగుణంగా వ్యక్తులు ఆత్మవికాసం పొందుతారు. ఒకే మానవతా కార్యక్రమంలో మొత్తం జాతి పరస్పరం ఇందుకు సహకరించుకుంటుంది. వ్యక్తిగతంగాను, సామూహికంగాను దివ్యాత్మను కనుగొనటం కార్యక్రమంగా ఉంటుంది. మానసికంగా, ప్రాణికంగా, భౌతికంగా విస్తృతస్థాయిలో ఉన్నతంగా, సంపన్నంగా, అంతరంగ జీవనంలోను, బాహ్యాజీవనంలోను పురోగమనానికి సాధించవలసిన సంభావ్యత లన్నిటినీ సాధిస్తారు.

ఎందుకంటే మరి ప్రతి వ్యక్తి, సమాజము, దేశము అంతర్నిహితమైన దైవత్వంలోనికి యెదగాలి. ఇది బాహ్యంగా పైనుంచి విధింపబడే నియమమూ కాదు, భావమూ కాదు. ఆధ్యాత్మిక యుగంలో మానవజాతి అత్యధికంగా గౌరవించవలసిన నిబంధన అంతరంగ స్వేచ్ఛావికసనం. బాహ్యంగా అనుల్లంఘనీయమైన అనివార్యమైన శాసనాల నుంచి తప్పించుకోవాలంటే మనిషి ఆత్మజ్ఞానానికి అవసరమైనంత దగ్గరగా చేరాలి. అందుకు ఉన్ముఖం కావాలి. తప్పదు. ఆత్మజ్ఞానం లేకపోతే తాను ఎంత కృషి చేసినా అదంతా విఫలమే. అంతవరకు తను తన కుటుంబానికి, కులానికి, తెగకి, మతానికి, సంఘానికి, దేశానికి కట్టుబానిసగా ఉండవలసినవాడే. అలా కాక మరోలా ఉండలేడు. వాళ్లు కూడా వాళ్ల యొక్క అనాగరిక యాంత్రిక

నిర్బంధాలకు ఇతనిని గురిచేయకుండా ఉండలేరు. ఎందుచేతనంటే, మరి, తానూ, వాళ్ళూ కూడా తమ తమ అహంభావాలకి, నిమ్నస్వభావాలకీ దాసులే కదా! మనం చేయవల్సినదల్లా, మన అంతరంగ జీవాత్మకి లోబడి ఆత్మసంవేదనలో ఉండి తీరాల్సిందే. అలా కాకపోతే ఇతర బాహ్య నిర్బంధాల నుంచి తప్పించుకునే హక్కు నీ అంతరంగానికి ఉండదు. నీ నిమ్న స్వభావం తనంతట తాను జీవాత్మకి లొంగిపోవాలి. నీ అంతరంగ ధర్మాన్ని నీవు ఉద్ధరించుకోవాలంటే ఇది నీకు తప్పదు. బాహ్య ఒత్తిడిలు నుంచి తప్పించుకోవాలన్నా ఇది నీకు తప్పదు. నీవు చైతన్యవంతమైన, ప్రకాశవంతమైన ఉపకరణం కావాలి. నీ లోపలి దివ్యసత్వానికి ఒదిగి ఉండి దానితో భాగస్వామ్యం వహించి, తోడుగా ఉండాలి. నీ విముక్తికి షరతు అంతరంగానికి లోబడి ఉండటమే. దివ్యసత్యమునకు లోబడి ఉండటంలోనే ఆధ్యాత్మిక స్వేచ్ఛ, విముక్తి. అంతేకాని మానసిక, ప్రాణికస్థాయిలలో వేర్పాటు ధోరణితో, అహంయొక్క హక్కును స్థిరపర్చుకోవటం కాదు. అయితే ఇక్కడ ఒక విషయం. భగవంతుడు మన సత్వంలో సహజాతంగా ఉండే అన్ని దేహభాగాలను గౌరవిస్తాడు. వాటి వాటి స్వభావానుగుణంగా అవి అభివృద్ధి చెందే అవకాశమిస్తాడు. వాటి స్వకీయమైన పెరుగుదలలోనే అవి తమలో దైవాన్ని కనుగొనగలుగుతాయి. అంతే కాని తమ స్వీయవినాశనంలో కాదు. అంతిమంగా తాము అంగీకరించే విధేయత పరిపూర్ణమై ఉండాలి. ఇష్టపూర్వకంగా ఉండాలి. తమ అంతశ్శక్తికి, ఆకాంక్షలకు, సర్వోన్నత సత్వానికి, అంతరంగంలో ఉన్న వెలుగుకు, మూలాధారశక్తికి, విధేయత, ఇష్టపూర్వకంగా ఉండాలి. అందుచేత అలాటపుడు నూతనము, ఉన్నతము అయిన ఆధ్యాత్మిక తత్వము సమకూర్చుకోబడని పరిస్థితిలోకూడా, ఎంతో ఆరోగ్యవంతమైన, సజీవమైన, స్వేచ్ఛా వికసనాన్ని పొందగలుగుతాం. క్రియాకలాపాలన్నీ అత్యంత స్వేచ్ఛాయుతంగా కొనసాగుతాయి. మితమీరిన నిర్బంధం, నీరసమైన నియమంగా ఉంటుంది. లేకపోతే, భిన్నరూపంలో, నిరంకుశత్వంగా మారుతుంది. లేదా అణచివేయబడిన కల్లోలంగా ఉంటుంది. ఆధ్యాత్మికసత్వానికి జాగృతమైన వెంటనే మానవుడు బాహ్య విధానాల నుంచి తప్పించుకొని, స్వేచ్ఛాయుత ధర్మమార్గంలో ప్రవేశిస్తాడు.

ఆధ్యాత్మికయుగమానవాళి ఈ సత్యాన్ని అవగాహన చేకుకుంటుంది. మనిషిని యాంత్రికంగా పరిపూర్ణుని చేయ నిచ్చగించదు. నిటారుగా బలవంతాన నిల

బెట్టి ముక్కుకు సూటిగా ముందుకు నడిపించదు. ఉన్నత సత్వాన్ని సంతరించు కున్న వ్యక్తిని సమాజంలో రక్షకభటుడిగా నిలపెట్టదు. ఒక అధికారిగాచూపదు. ఒక పవిత్ర వస్తువుగా ప్రదర్శించదు. సామ్యవాద సిద్ధాంతాన్ని అమలుపరిచే అధికారి గానో, లేదా సోవియట్ రష్యాలో ఎన్నుకున్న కార్మికసభ్యుడిగానో చూపించదు. వీలైనంత తొందరగా, వీలైనంత వరకు మానవజీవితంలో బాహ్యంగా ఒత్తిడి కలి గించే అంశాన్ని తగ్గించటం దాని లక్ష్యం. మానవునిలోని అంతరంగ జీవాత్మకు, తనను, జాగృతం చేయటం ద్వారా ఇది సాధింపబడుతుంది. ప్రాథమికంగా అది వినియోగించే పద్ధతులన్నీ ఆ లక్ష్యసాధన దిశగానే వినియోగింపబడతాయి. తుది గా, ఆధ్యాత్మికయుగం, ఆధ్యాత్మిక నిర్బంధాన్ని (the spiritual compulsion) వినియోగిస్తుంది. కేవలం ఒక్క దీనిని మాత్రమే వినియోగించదు. ఇక్కడ ఎన్నో నిరాకరణలు, ఒత్తిళ్లు ఉంటాయి. మానవుని స్వస్వభావం ద్వారా, దివ్యత్వంలోకి యెదగాలనే కోరిక, శక్తి — వీటికి అంతరంగం జాగృతం కాబడాలి. ఆధ్యాత్మీక రణం చెందిన వ్యక్తి తన చుట్టూ ఉన్నవాళ్ళని ఆధ్యాత్మికంగా ప్రభావితం చేయ గలడు. అలాటపుడు ఆధ్యాత్మీకరణ చెందిన సమాజం, ఇంకా మరి ఎంతగా ప్రభావితం చేస్తుందో ఊహించుకోవచ్చు. పరిపూర్ణంగా ఆధ్యాత్మీకరణం చెందిన సమాజంలో వ్యక్తి తీవ్రమైన స్వేచ్ఛ కలిగి ఉంటాడు. ఆ స్వేచ్ఛ ఎలా కనిపిస్తుందంటే ఏ కట్టు బాట్లని పట్టించుకోని ఆధ్యాత్మిక విశృంఖలత్వంగా ఉంటుంది. అక్కడ ప్రాథమిక మైన షరతు, ప్రగాఢమైన స్వేచ్ఛ. అందుకే అలా కనిపిస్తుంది. ఆ పరిస్థితిలో ప్రతి ఒక్కడు తనకు తానే శాసనకర్త కాడు. అలాగాక తాను మూర్తీభవించిన దివ్యశాస నంగా ఉంటాడు. ఎందుకంటే తాను దైవంలో జీవాత్మగా నివసిస్తున్నాడు కాబట్టి; ప్రత్యేక అహంకారయుతుడు కాడు కాబట్టి. ఆతని జీవనం దివ్యస్వభావ నియమా నికి అనుగుణంగా అహం నుంచి విముక్తమై ముందుకు ప్రచోదింపబడుతుంది.

అంటే దాని అర్థం మానవసమాజం అంతా వేర్వేరు వ్యక్తులుగా ఎవరికి వారే యమునా తీరేగా ప్రవర్తించటం కాదు. ఇక్కడ (ఆధ్యాత్మికతకు సంబంధించి) మూడవ విషయం కూడా మరొకటి ఉంది. అదే సమైక్యత. ఆధ్యాత్మిక సమాజం వికసిత పరిమళ కుసుమ కదంబం. ఎన్నో విశిష్టతలతో కూడిన విచ్చిన పుష్పాల సమాహారం. సజీవమైన, సచేతనమైన, భిన్నత్వంతో కూడిన ఏకత్వం. ప్రతి వ్యక్తి తన వ్యక్తిగత సత్వము ద్వారా తన అంతరంగంలోని దివ్యత్వానికి వికసిత మవు

తాడు. అందుకు తగిన పరిమాణంలో స్వేచ్ఛ ఉంటుంది. పురోగమనానికి అది జీవునికి అవసరం. పరిపూర్ణ జీవనానికి అపరిమితమైన స్వేచ్ఛ ఒక షరతు. గుర్తు. కాగా, తనలో దైవాన్ని దర్శించగలిగేవాడు, సమానంగా అందరిలోని దైవాన్ని దర్శిస్తాడు. దివ్యాత్మ అందరిలోను సమానమై ఉన్నది ఒక్కటే కదా! కాబట్టి తన యొక్క వ్యక్తిగత పరిపూర్ణత, లేక విముక్తికై అన్వేషణే కాక, ఇతరులలో కూడా దానిని అన్వేషించడం, ఆధ్యాత్మిక సత్యానికి పరిపూర్ణమైన నియమం. తనలో నున్న దైవత్వము, ప్రత్యేకంగా, తన ప్రత్యేక దైవముగా, కేవలం తన కోసమే అయితే అది పటాటోపంతో కూడిన అహంకారమే అవుతుంది. నీషే ఊహించిన ఆసురిక అహం అవుతుంది. లేదా గోతే యొక్క దర్జా, ఠీవి కలిగిన అహం అవుతుంది. ఒంటరి వేదాంతమవుతుంది. ఎక్కడో తిష్ఠ వేసుకుని ఉండి, ఎవ్వరికి అందుబాటులో ఉండని సన్యాసమవుతుంది. స్తంభం పైకి ఎక్కి కూర్చున్న మధ్య యుగపు తాపసి యొక్క తపస్సు అవుతుంది. కాని, అందరిలోను భగవంతుని దర్శించేవాడు ప్రేమపూర్వకమైన సేవతో అందరిలో ఉన్న భగవంతుని సేవిస్తాడు. కేవలం తన స్వీయ విముక్తి కోసమే కాక అందరి విముక్తి కోసం తాపత్రయపడతాడు. తన పరిపూర్ణత కోసమే కాక సర్వుల పరిపూర్ణత కోసం, ప్రత్యేకంగా ప్రయత్నిస్తాడు. విశ్వవిశాల సార్వత్రిక పరిపూర్ణతలోనే తప్ప, వ్యక్తిగత స్వీకీయమైన పరిపూర్ణ తను పరిపూర్ణతగా భావించడు. తన కోసం, రాజ్యం కోసం, సమాజం కోసం, వ్యక్తిగత అహం, సాముహిక అహం కోసం మనుగడ సాగించడు, సరి కదా, అంతకన్న ఉన్నతమైన, తనలోని దైవం కోసం, సర్వులలో ఉన్న లోకేశ్వరుని కోసం బ్రతుకుతాడు.

ఆధ్యాత్మిక యుగం ఆరంభమవటానికి సంసిద్ధంగా ఉంది. ఈ సత్యాలకు సాధారణ మానవ మేధస్సు సచేతనం కావాలి. అది తన స్తబ్ధత నుంచి ఈ మూడు భాగాలు (దైవము, స్వేచ్ఛ, సమైక్యత) తో కూడిన పరమాత్మ చేత, మేల్కొల్పబడాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

భావానువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

సమాచార పత్రం

ప్రకటనలు: సెప్టెంబరు 19 నుంచి సొసైటీ స్వర్ణోత్సవ సంవత్సరం ఆరంభమవుతుంది. సొసైటీ కేంద్రాలలోను, బ్రాంచీలలోను, పాండిచ్చేరి బీచి ఆఫీసు ప్రాంగణంలోను శ్రీమాతారవిందులకు కృతజ్ఞతాపురస్సరంగాను, శ్రీమాతారవిందుల కార్యక్రమాలకు పునరంకితం కాగలందులకు ధ్యానసమావేశాలు నిర్వహింపబడుతవి.

బెంగుళూరులో యువజన శిబిరము: శ్రీఅరవింద సొసైటీ బెంగుళూరు బ్రాంచి వారు 2009 అక్టోబరు తే 9, 10 లలో, శ్రీఅరవింద భవనం, 110, గంగాధర చెట్టి రోడ్డు, బెంగుళూరు - 560 042 వేదికగా యువశిబిరాన్ని నిర్వహిస్తున్నారు. వివరములకు 080-25559885 లేదా 25298684 నంబర్లకు ఫోను చేసి సంప్రదించగలరు.

పోస్టాఫీసులు ద్వారా ఎలక్ట్రానిక్ మనియార్డర్లు పంపవద్దని ఇందు మూలంగా వ్యక్తులకు, బ్రాంచీలకు, కేంద్రములకు తెలియచేయడమైనది. కారణం? ఆ సొమ్ము ఎందుకు పంపిస్తున్నారు అనే సందేశం అక్కడ అందటం లేదు. ఈ సౌకర్యం EMOS లో ఉండదు. కాబట్టి సొసైటీకి పంపించే సొమ్ము చెక్కులు ద్వారా పంపవచ్చు. బ్యాంకు చార్జీలు ఉండవు. అయితే పంపించే సొమ్ము ఎందుకోసమో తెలియచేస్తూ, ఒక ఉత్తరం జతపర్చాలి. ఇది అందరూ గమనించాలి.

కళాకారులకు, చిత్రకారులకు, ఫొటోగ్రాఫర్లకు ఆహ్వానం: శ్రీఅరవింద సొసైటీ ప్రచురించే పుస్తకాలు, పత్రికలు, వీటికి సంబంధించి, ఇంకా దృశ్యశ్రవణ రూపకాలు, CD Roms చలనచిత్రాలు, Website మొదలైనవాటిని రూపొందించుటకు సంబంధించిన కొత్త పథకాలు, కార్యక్రమాలు సొసైటీ చేబడుతోంది. ఈ విషయంలో కళాకారులు, చిత్రకారులు, ఫోటోగ్రాఫర్ల సహకారాన్ని సొసైటీ ఆహ్వానిస్తోంది. అందుకుగాను E.mail ద్వారా Vijay@sriaurobindosocietyorg.in, లేదా Vijay, Sri Aurobindo Society, Vinayak Koil Street, Pondicherry - 605 002 వారిని సంప్రదించగలరు.

శ్రీఅరవిందో సొసైటీ బ్రాంచి, తిరుపతి: శ్రీమతి ప్రేమానందకుమార్ గారు 22.6.2009 సాయంత్రం దర్శించారు. సత్సంఘ్‌లో పాల్గొని ప్రసంగించారు.